

மு
மலர்ச்சி

Regd. No. 2036

இழந்து கண்ணேன்யை த்ரும்பவும் ஓர்பேறச்செய்யும்

M.K. ஜினாஞன்

யுநாந் கண்ணவத்தியங்கிலையம் **பெரிய கடை**

எழைகளுக்கு இலவச வைத்தியம்

KMJ

சிறநேத்திராஞ்சனத் தைலம்

இத்தைலத்தைத் தினந்தோறும் 20 சொட்டு வீதம் தலையில் தேய்த்து வாரமிருமுறை வெங்கிரில் ஸ்நானஞ்சு செய்தால். கண் புகைச்சல், கண்குத்து, கண்ணீர் வடிதல். கண் சொறிதல், கண் கூசல், பூளீசாறுதல், கண்ணீரில் பூவிழுதல், அந்தி மாலைக்கண் முதலிய கண் சம்பந்தமான சகல ரோகங்களையும், மூக்கடைப்பு, மூக்கால் நீர்வடிதல், தும்மல் முதலிய பிளிசுவகைகளையும் பித்த மயக்கம், ஒரு தலைவலி, சபால் இடி, சொறி, சுழற்சி ஆகிய ரோகங்களையும் தீர்த்து உடல் சம்பந்தமாக ஏற்படக்கூடிய இருஙல், இளைப்பு, நரம்புத் தனச்சி முதலிய ரோகங்களையும் நிலிர்த்தி செய்து முக வசீகரத்தையும், குளிர்ச்சியையும், ஞாபகசக்தியையும் கொடுக்கும்.

அவ்ஸ்மா, சசம், நீரழிவு முதலிய ரோகங்களுக்கும் ஓரளவு சுகங்கொடுக்கும்.

காலம் நீடித்த கண் நோயாளிகள் நேரிலோ அல்லது கடித முலமாகவோ விபரம் தேரிந்துகோள்ளலாம்.

சீயாக்காய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யவும். 3 முறை வெங்கிரில் ஸ்நானம் செய்தபின் பச்சைத்தண்ணீரில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

2 அவுண்வஸ் சீசா ரூபா 3-25

4

,,

,,

5-50

‘மறுமலர்ச்சி’யின் புது மலர்ச்சி !

*

1948-ம் ஆண்டு தை மாதம் தொடக்கமாக, ஒரு புதிய — சிறந்த தீட்டத்தின் கீழ் மறு மலர்ச்சி புதுமலர்ச்சி பேறு கிறது.

● அதிக பக்கங்கள்

● தலைசிறந்த இலங்கை, இந்திய எழுத்தாளர்களின் மகோள்ள தமான எழுத்தோவியல்கள்

● கவர்ச்சிகரமான தோற்றும்

● மற்றும் பல விசேஷப் போலி வகுநூடன் மாதந் தோறும் துறிப்பிடப் பேத்தில் ஓழுங்காக வெளிவந்துகொண்டிருக்கும்.

இதுவரை சந்தா அனுப்பாத வர்களை தயவுசெய்து உடனே அனுப்பி வைக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

— : “மறுமலர்ச்சி” : —

288, ஆஸ்பத்திரி ரேட்ட, :: யாழ்ப்பாணம்.

(இலங்கை)

நீங்கள் கொடுக்கும் பணத் துக்குப்
போதிய திருப்தியளிக்கும் இடம்!

* * *

இங்கே யானமார்க் சந்தனைத்தைலம், அரைக்கீரை
விதைத்தைலம்; நேத்திரானந்ததைலம்; — முதலிய அநேக
விதமான தைல வகைகளும், வாசனை தீரவியங்களும்,
எல்லாவித மருந்துச்சரக்குகளும் தொகையாகவும்
சில்லறையாகவும் பெற்றுக்கோள்ளலாம்.

K. K. S. டிரைட் ... யாழ்ப்பாணம்.

Prop: சி. ச. கந்தயாபிள்ளை.

எ. ஜே. பீடி

பாவிப்பவர்களால் மிகவும் விரும்பி வரவேற்கப்
படுவனவும், மனத்திலும் குணத்திலும்
மிகச் சிறந்த வையுமான

எ. ஜே. பீடிகளை உபயோகித்து
ஆனந்தமுறுங்கள்!

A. J. BEEDIES.

* வெளியூர்களுக்கு ஏஜன்டுகள் தேவை *
ஸோல் ஏஜன்ட்ஸ்:

N. SIVAGURU,
137, Wolfendhal St., COLOMBO.

“ஹாஜியார்”

ஷ்டாபிதம்: 1927.

தற்கால நாகரிகத்துக்கேற்ற அழகான பலவித ஆபரணங்களும், உயர்ந்தரகமான இரத்தின வகைகளும் எம்மிடம் தயாராக உள்ளன. அநேக ஆண்களாக நாம் போது ஜனங்களின் நட்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாக விளங்கி வருகிறோம்.

உங்களுக்கு விருப்பமான
மாதிரிகளில் கொடுக்கும் ஒடர்
நகைகளை, குறித்த தவணையில்
செய்து தருவோம்.

*

ஹாஜி. வி எம். எம். எஸ். அப்துல் காதிர்,
131. கண்ணத்திட்டி, : : யாழ்ப்பாணம்.

‘மேர்பி’ ரேஷியோ

— உலகில் சிறந்தது —

மேர்பி T 92. ஸ்ரேஷன் மாஸ்டர் மொடல் ரேஷியோக்கள் உங்கள் தேசத்துக்கென்றே கைதேர்ந்த நிபுணர்களால் தயாரிக்கப்பெற்றவை. இனையற்ற ஒலிக்குந்தன்மை, எளி தில் எந்த ஸ்ரேஷனையும் கிரகிக்கும் வளிமை, சுலபமாய் இயங்கும் முறை முதலியன இந்த ரேஷியோவின் விசேஷ அம்சங்கள். விரும்பிப் பணம் கொடுத்து வாங்கத்தகுந்தது ‘மேர்பி’ ஒன்றே! எங்களிடம் நேரில் பார்வையிடுக்கள்!

வடமாகாண ஏஜன்டுகள்:

ஏ. கே. முகம்மது & Co.

யாழ்ப்பாணம்.

— ரேஷியோ உபகருவிகள் யாவும் எங்களிடம் பேறலாம் —

எல்லா விதமான ரேஷியோக்களின் பிழைகளையும் சுருக்கமான செலவில் மிக நன்றாகத் திருத்தி அமைக்கும் கைதேர்ந்த வேலையாட்களும் எங்களிடம் இருக்கிறார்கள்.

நல்ல செய்தி!

வாசகர்களுக்கு நல்ல செய்தி சொல்கிறோம். வரும் தைமாதத்திலிருந்து 'மறுமலர்ச்சி' ஒரு புது மலர்ச்சி பெறுகிறது.

'மறுமலர்ச்சி'யைப்பற்றி இது வரை குறை சொன்னவர்கள் இரண்டே இரண்டு விஷயங்களைப் பற்றியே சொன்னார்கள். ஒன்று பத்திரிகை ஒழுங்கான தேதியில் மாதந்தோறும் வெளிவரவில்லையென்பது. மற்றுது பக்கங்கள் போதனில்லை என்பது.

இந்த இரு குறை களை யும் நீக்கிவிடுவதெனத் தீர்மானித்து, அதற்கேற்ற ஒழுங்குகள் செய்துள் ளோம். சிறந்த தென்னிந்திய எழுத்தாளர்களிட மிருந்தும் கட்டுரைகள் பெறுதற்கு ஏற்பாடுசெய்கிறோம். நமது இலங்கை எழுத்தாளர்களும் தமது உண்ணத எழுத்தோவியங்களால் மறுமலர்ச்சி இதழ்களை அலங்கரித்து வருவார்கள்.

அடுத்த இதழ் 'பொங்கல் விசேஷ இதழ்' மாக வெளிவரும். இந்த விசேஷ இதழைப்பற்றி அதிகம் எழுதாமல், "அடுத்த ஆண்டில் மறுமலர்ச்சி இதழ்கள் எப்பழியிருக்கும் என்பதற்கு இந்த

விசேஷ இதழ் ஒரு 'மாதிரி'யாக இருக்கும்" என்று மாத்திரம் சொல்லி வைக்கிறோம். விசேஷ இதழின் விலை அதிகரிக்கப்பட மாட்டாது. ஆனால் அதன் மதிப்போ மிகமிக அதிகமாயிருக்கும்.

புதிய திட்டங்கள் சம்பந்தமான சில ஆரம்ப வேலைகளைச் செய்துமுடிக்க வேண்டியிருப்பதால் அடுத்த மார்க்கழி மாத இதழ் மட்டும் வெளிவராது. அன்பர்கள் இதை மன்னிப்பார்களென்று நம்புகிறோம். தை மாசத்திலிருந்து குறிப்பிட்ட தேதியில் 'டாண்டாண்' என்று மறுமலர்ச்சி வெளியாகிக்கொண்டிருக்கும்.

தமிழ் மக்களின் ஆகராவு மேலும் மேலும் பெருகுமென எதிர்பார்க்கிறோம்.

உங்கள் உதவி

தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகை உலகில் இன்று ஆயிரக்கணக்கான பத்திரிகைகள் வெளியாகவிவருகின்றன. நாளுக்கு நான் இத்தொகை அதிகரித்து வருகின்றது. தமிழ் மக்களின் முன்னேற்றத்துக்கு இது ஒரு அறிகுறி. ஆயினும் ஆயிரக்கணக்கான இப் பத்திரிகைகள் கும்பவில் 'ஏல்ல பத்திரிகைகள்' எந்தனை? விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாமென்ற தோன்றும்.....

இந்தப் பத்திரிகைக் குவியல்லே
தனம் பிக்கையோடு தலைநி மிர்த் தி
வெளிவந்து சொன்னிருக்கும் ‘மறு
மலர்ச்சி’யைப்பற்றித் தமிழறிஞர்கள்,
பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், பொதுமக்
கள் - யாவருமே பாராட்டுகிறார்கள்.
‘மறுமலர்ச்சி’யின் வளர்ச்சி தமிழ்நாட்
டிக்கும், சிறப்பாக ஈழ நாட்டுக்கும்
பெருமையளிப்பதாகும்.

அண்பர்கள் ஒரு விஷயத்தை முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டும். ‘மறுமலர்ச்சி’யை நடத்துபவர்கள் சாதாரணமான தமிழன்பர்கள்தான். பத்திரிகை நடத்தி அதன்மூலம் லாபம் தேடும் நோக்கம் அவர்களுக்குக் கொஞ்சங்கூட இல்லை. நல்லமுறையிலே தமிழ்ப் பத்திரிகை ஒன்றை நடத்தவேண்டுமென்பதே அவர்கள் லக்ஷியம். தமிழன்பு உள்ள ஒவ்வொரு தமிழ்னும் இந்த முயற்சிக்கு தன்னுவியன்ற உதவி செய்வானென்ற கம்பிக்கை அவர்களுக்கு உதவி என்றும் ஏதோ

‘நிதி’ திரட்டப் போவதாக எண்ணி விடவேண்டாம். நீங்கள் மறுமலர்ச்சியின் சந்தாதாராகச் சேருங்கள்; உங்கள் நண்பர்களைச் சேர்த்து உதவங்கள்; வசதியுள்ளவர்கள் சிலிய சந்தாதாராகச் சேருங்கள். நமது வேண்டுகோருக்கிசைச்சு இதுவரை பல அன்பர்கள் சிலியசந்தாதாராகச் சேர்ந்துள்ளனர். இன்று தமிழார்வம் மிக்க ஒரு பெண்மணியின் பெயரையும் இவ்வரி சையில் குறிப்பிட முடிந்துபற்றி மகிழ்கிறோம்.

சிலிய சந்தாதாரர்:

20. சேலீவி S. சந்தன நங்கை, பேராசிரியை, அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலை, கோப்பாய்.

முதலாவது ‘பெண் – சிலிய சந்தாதாராகச் சேர்ந்து பெண்மணிகளுக்கு வழிகாட்டி வைத்த செல்லி சந்தன நங்கையாருக்கு நயது வந்தனங்கள்.

பெண்மணிகள்

* தங்களுக்கு ஏற்ற ஆபரணங்களை
வாங்குவதற்கு

எல். கே. எஸ்.

* ஆபரண மாளிகையையே தெரியு
செய்கின்றனர்.

என்?

எல். கே. எஸ்., நம்பிக்கையானஇடம்; காலத்துக் கேற்ற நாகரீக நகைகளைச் செய்யுமிடம்; ஓடர் நகைகளை குறித்த காலத்தில் திருப்திகரமாகச் செய்து கொடுக்கும் இடம்!

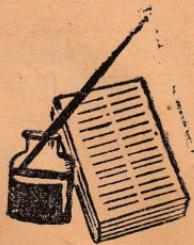
எல். கே. எஸ். Bros.,

63, கன்னிதிட்டி,
யாழ்ப்பாணம்.

தங்தி: ‘JEWELLERS’

...

போன்: 161.

“சம்பந்தன்”

இலக்கிய முயற்சிகளுக்குள்ளே சிறுசைத் எழுதுவது மிகவும் சிரமமானதென்ற சொல்லலாம். கவிதைபோன்றே சிறுக்கையும் சில வரையறைகளுக்கு உட்பட்டு எழுதப்படுவதோடு சொல்லாலும், பொருளாலும், சொல்லும் முறையாலும் உள்ளத்தைக் கவருவதாயிருத்தல் வேண்டும். இம் முயற்சியில் தமிழ்நாட்டின் எழுத்தாளர் சிலர், பிறமொழி எழுத்தாளர்க்கு கிகான திறமை பெற்றிருக்கிறார்கள். இவர்களுடன் எவ்வகையிலும் சரிநிகர் சமானமாகச் சிறுக்கை எழுதக்கூடியவர்கள் என்கள் ஈழ நாட்டிலும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுள் ஒருவரே நமது இந்த இதழின் அதிதி.

உணர்ச்சியைக் கிளரி உள்ளத்திற் பதிந்துவிடக்கூடிய சம்பவங்களைப் பொருளாகக் கொண்டு, தெரிந்கெடுத்த இனிய சொற்களை அழகுபெறக் கோத்தமைத்துக் கைதையே முழுதும் எழுத்தாளர் ‘சம்பந்த’னை இவ்விதமில் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறோம். ஆம்; அவருடைய முகத்தையே நாம் அறிமுகப்படுத்துகிறோம். ஏனெனில் ‘கலைமக’ என்றும், ‘கதைக்கோவை’யிலும் வேறு பத்திரிகைகளிலும் வெளியான கதைகள் மூலமாக அவருடைய அகத்தை முன்னமே அறிந்தவர்களுக்கு நாம் புதிதாக எசை அறிவிப்பது?

திரு. க. திருஞானசம்பந்தன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துக் குழுநெல்வேலியில் தமிழாசிரியராயிருப்பவர். வயதில் இளைஞர்; வாக்கில் இனியர். தமிழின் இனிமையை இவரது கதைகளில்மட்டுமன்றி பேச்சிலும் சுவைக்கலாம்.

எழுதுவது இவரது தொழில்லை. அதனால் இவர் அடிக்கடி எழுதுவதில்லை.

அழகும் சுவையுமில்லாத தமிழ்ப்பாடு புக்கங்களினால் குழந்தையுள்ளத்தில் எவ்வளவு வெறுப்பு வளர்கிறதென்பதைத் தமது அனுபவத்தாலறிந்த ‘சம்பந்தன்’ புதுமைக் தமிழில் பல வாசகபுத்தகங்கள் எழுதியுள்ளார். அவை விரைவில் வெளிவரக்கூடும். அவரது சிறுக்கைத் தொகுதியும் கூடிய விரைவில் வெளிவரலாம். வெளியட்டையில் அவரது முகம் பொலிகிறது. இங்கே எதிர்ப்பக்கத்தில் அவரது அகம் தெரிகிறது. பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்: இவர்தான் ‘சம்பந்தன்’!

“அவள்”

‘எப்பொழுது ஆஸ்பத்திரி
யை விட்டு வெளியேறினாலே?’

‘நான்?’

‘இல்லை; — எப்போது உன்னை
வெளியேற தள்ளி விட்டார்கள்?’

‘நேற்று’

‘இதுகான் உனக்கு முதல்
பிரசவமா?’

‘ஆமார்ட், இதுவே முதலும் க
டைசியுமென்று எண்ணுகிறேன்;
பெரியவள் சிரித்தாள்.’

‘என் சிரிக்கிறூய்?’

‘இதுவே முகலும் கடைசியு
மாக இருக்கலாமென்றுயே, அ
தை எப்படி உன்னால் சொல்லி
விடமுடியும்?’

‘என் முடியாது?’

அவ் வள

வோடு நிறுத்திவிட்டு அவள் ஒரு
நின்ட மூச்சு விட்டாள். மற்ற
வள் சிறிது நேரம் மௌனமாக
இருந்துவிட்டு மறுபடியும் ஆரம்
பித்தாள்.

‘உனக்கு இப்பொழுது என்ன
வயது?’

‘பதினெட்டு’

‘புருஷன் உன்னை விட்டுவிட்டான்?’

‘இல்லை’

‘செத்துப்போனாலே?’

‘இல்லை’

அவளுடைய தொண்டை கர
கரத்தது.

‘அப்படியானால்?’

அவள் ஒன்றுமே பேசாமல்
மௌனமாக இருந்தாள். மற்ற
வள் அவ்வளவில் நிறுத்திவிட
விரும்பவில்லை. தொடர்ந்து பே
சிக்கொண்டேயிருந்தாள்.

‘என் பேசகிறூயில்லை? ஒரு
வேளை அவனையுனக்குத் தெரியா
தாக்கும்!’

‘என்னை அப்படிப் பிசகாக நீ
எண்ணக்கூடாது’

அவளுடைய வார்த்தைகளில்
ஒருவித ரோசமும் ஆக்திரமும்
கலந்து காணப்பட்டது.

மற்றவள்தான் இப்பொழுது
பேச்சற்றிருந்தாள். அவளே
தொடர்ந்து
பேசினாள்.

‘அவரை எ
நக்கு நன்றா
கத் தெரியும். பல வருஷங்களா
கத் தெரியும். வருஷங்களைக்காக
ஏந்த வீட்டிலேயே சீவித்திருக்க
தேன்’

‘அப்படியா?’

அவள் பிறகு மௌனமாக இ
ரண்டொரு பெருமூச்சு மட்டும்
விட்டாள்.

‘உனது வாழ்வைக் கெடுத்த
வன் எவ்வளவும், அவனை
‘துவர்’ என்று சொல்ல உனக்கு
வெட்கமாயில்லை?’

‘பழக்கத்தினாலே சொல்லிவிட்
தேன். உண்மையில் மரியாதை
செய்ய வேண்டும் என்று நான்
கனவி லும் எண்ணுவதேயில்லை’

‘அவன் இப்பொழுது எங்கே இருக்கின்றன் என்று நீ அறி வாயா?’

‘ஆமாம்; நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் நீ அதைக் கேட்காதே!’

‘என் அதை மறைக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறோய்?’

‘அதனால் யாருக்குமே பிரயோசனம் கிடைக்காது’

‘நீ உனக்கு எப்படிப் பிரயோஜனம் அற்றவளோ, அப்படியே தான் எனக்கும் பிரயோஜனப் படமாட்டாய் என்பதை நான் தெரிந்துகொண்டேன்’

‘எனக்கு ஒன்றுமே விளங்க வில்லை. நீ யார் என்பதையும் என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிய வில்லை’

‘நீ புத்திசாலியானால் இதற்கு ஸ்லாகத் தெரிந்திருக்க முடியும் இல்லாவிட்டாலும் என்னை நன்றாகக் கவனித்துப்பார்!’

அப்பொழுது அவள் மடியில் கடந்த அந்தச் சிசு வீரிட்டமுத்து. அதைப் பார்த்துக்கொண்டே பெரியவள் மீண்டும் சொன்னாள்:

‘இதையாவது ஆஸ்பத்திரியில் விட்டுவரவேண்டும் என்று உனக்குப் படவில்லையே!’

‘என்னுடையது என்று இது ஒன்று தானே இருக்கிறது. இதையும் இழுந்துவிட்ட பிறகு நான் ஏதற்காக வாழுவேண்டுமோ?’

‘நான், அல்லது என்னைப் போன்ற எவ்வளம் உண்மாதிரி என்னுவதில்லை’

அவள் இந்தப் புதுமாதிரியான வந்தைய முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அதற்கு

குள் வெயில் மரக்கிளைகளைக் கடந்து அவர்களைச் சுடுத் தொடங்கியது. இப்பண்டு பேரூமாகவே எழுந்த மரத்தடியிலே போய் உட்கார்ந்தார்கள். குழந்தை அந்த ஏழைத் தாயின் துணைப்பிலே பாலைக் குடித்தபடி அயர்ந்து கிடைந்தது. அவர்களுடைய பேச்சு மேலும் தொடர்ந்து சென்றது. பெரியவளே பிறகும் ஆரம்பித்தாள்.

‘உனக்கு வேறு யாரும் இல்லையா? இனி என்னசெய்ய உத்தேசித்திருக்கிறோய்?’

‘எங்கேயாவது வேலைசெய்து தானே வயிற்றை வளர்க்கவேண்டும்?’

‘இந்கக் குழந்தையையும் வைத்துக்கொண்டு அப்படிச் செய்ய முடியுமா?’

பெரியவள் மிகுந்த பரிவுடனேயே இதைக் கேட்டாள். சிறிது நேரம்வரை அந்கே மொன்னமே நிலைத்திருந்தது.

‘உனக்குக் குழந்தைகள் இல்லையா?’

இதற்கு ஒருமாதிரியான தொனியிலே அந்தப் பெரியவள் பதில் சொன்னான். பதிலும் மிகவும் சுருக்கமாகவே யிருந்தது.

‘இருக்கலாம்’

இந்தப் பதில் தவஞக்குத் திகைப்பையே உண்டுபண்ணியது. அதனால் மறுபடியும் அவளே, ‘‘இருக்கலாம்’ என்றால் எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லையே’’ என்று நிறுத்தினான்.

‘ஆமாம்; அவைகள் ‘எங்கோ’ இருக்கின்றன. ஒருவேளை இல்லைத்தானே என்றும் என்னால்

நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது’
‘பின்னைகளைப் பெற்ற எந்தத் தாயும் உன்னைப்போல இருக்க முடியாதென்றே எனக்குப் படுகி ரது. என்னவில் நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியும். என்னுல் முடியாது’

‘நீ சொல்லுவது வேறு உலகங்களுக்குப் பொருத்தமாக இருக்கலாம். ஆனால்? நம்முடைய இந்த உலகம் இருக்கிறதே, இதற்கு முற்றிலும் பொருந்தாது. நானும் முதலில் உன் மாதிரியே தயங்கி வேண். கொஞ்சக் காலத்தின் பிறகே கேவலமான இந்தஉலகத்தைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்று முடிவுசெய்துகொண்டு எல்லாவற் றையும் உதறித் தள்ளினேன். என் ஆசை உண்மையில் நிறை வேறிநிட்டது. பணம் பட்டத்த, மிருக இச்சை கொண்ட மனிதப் ரசாக்கள் தங்கள் இச்சைக்கு ஏழைகளாகிய எங்களைப் பலிபை டுக்கிறார்கள். பிறகு பாபப் பெய வையும் சூட்டி உதைத்துத் தள்ளி விடுகிறார்கள். அந்தக்கீலையில் ‘தாகி’ என்ற அவப் பெயரோடு அலைவ ஈதத்தவிர வேறு வழியுண்டா? கீயே யோசித்துப்பார்! தாகியாக இருக்காமலே தாகி என்ற பெயர் கேட்ட ஒருத்த, என் அந்தத் தொழிலில் இறங்கக்கூடாது? உண்மையில் உன்னடைய கதை யோடு சேர்த்து இதை யோசித்துப்பார். நான் சொல்வதில் எவ்வளவு ‘சரி’யிருக்கும் என்பதை உணர்வாய்!’

அவன் மென்மாகவே கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். பெரியவள் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே போனான்.

‘மனுষி உள்ளமே இல்லாத உலகத்தில் நீ மட்டும் எதற்காக அந்த உள்ளத்தை வைத்துக்கொண்டு அழுவேண்டும்?’

குழந்தை திடைரென்று வீரிட்டு அழுதது. அதை எடுத்து மார் போடு அணைத்துக்கொண்டு மறு படியும் பாலை ஊட்டினால் அந்தத் தாய். அப்பொழுது எதைத்ததான் கண்டாரோ, மற்றவனுடைய கண்ணும் கலங்கியது. ஒருவேளை தன் குழந்தைசளி னுடைய நினைப்புக்கள்தொன்ற அவளுள்ளமும் அல்லது இருக்கக்கூடும். சிறிது நேரமவரை ஒருவரும் பேசவில்லை. வெயில் காய்ந்துகொண்டே இருந்தது. முகத்தில் அரும்பிய வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டு, ‘சாப்பிட்டாயா?’ என்று அந்தப் பெரியவளே மற்றவளைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

‘நேற்று இரவுக்குப் பிறகு இல்லை’

‘காலையிலிருந்து ஒன்றும் அகப்படவில்லையா?’

‘ஒருபதிலுமே கிடைக்கவில்லை. ‘நான் இன்று உனக்கு ஒரு விருந்து போடப்போகிறேன்’, என்று மறுபடியும் அவன் தொடக்கினால்.

உடனே, ‘எதற்காக அப்படி விரும்பினைய்?’ என்று கேட்டாள் அந்தப் புதிய தாய்.

‘உன்னைப்போலவே ஒரு காலத்தில் நானும் தெருத்தெருவாக அலைந்திருக்கிறேன். இதைத்தான் காரணமாகச் சொல்லமுடியும். ஆனால் என்னேடு வந்து என்னைப்போலவே வாழ்க்கையை நடத்து என்றுபொல்ல நான் விரும்பவில்லை. நீ மட்டும் விரும்பினால் தாராளமாக வரலாம். என்னுல் இயன்ற

உதவிகளைச் செய்து வழிகாட்டுவேன்'

பேச்சு முடிந்த தும் அவள் மௌனமாக இருந்தாள். மற்றவரும் சம்மா இருந்தாள்.

பேசினவளே மறுபடியும் தொடங்கினான்.

'நேற்று வழக்கத்துக்கு மாறாக ஒருவன் நிறையப் பணந்தந்தான். அவனும் எங்கோ சூதில் அடித் துக்கொண்டு வந்த துதானே! அவ்வளவும் இங்கேதான் இருக்கிறது. அதை உனக்கே கொடுத்துவிடப்போகிறேன்'

அவள் பணத்தை எடுத்தாள். அதற்குள், 'எனக்கு ஒருஞ்சுபா மட்டும் கொடுத்தால் போதும்' என்றால் மற்றவள்.

'எப்படி உனக்கு அது போது மென்று எண்ணினும்?'

'ஒருத்தவை நிறையச் சாப்பிட ஒருஞ்சுபா போதுமல்லவா? அவ்வளவுதான் இனி எனக்குத் தேவை என்று முடிவுசெய்து விட்டேன்'

'நல்லது; உன்னுடைய எந்த முடிவுக்கும் குறுக்கே நிற்க நான் விரும்பவில்லை' என்று சொல்லிக் கொண்டே ஒருஞ்சுபாவை மட்டும் எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு, 'நான் போய்வரட்டுமா?' என்று எழுந்தாள் அந்தப் பறோபகாரி.

குழந்தையை மடியிலே அணித்து வைத்தபடியே நமஸ்கரித்து விட்டு, 'கடவுளுடைய கணக்குப் புள்தகத்தில் உண்ணெப்பற்றி நிச்சயமாக நன்றாகவே எழுதப்படும்' என்றால் அந்த அபலீ.

'அந்தக் கடவுள் செத்துப்போ அன் என்ற கதை நீ இதுவரை கேட்டதில்லையாக்கும்!' என்று

ஒருமாதிரிச் சிரித்துக்கொண்டே சொல்லிவிட்டு அவள் நடந்து மறைந்தாள்.

* * *

எங்கோ சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு மறுபடியும் அந்த மரத்தடிக்கே வந்து அவள் உட்கார்ந்தாள். அவனுடைய கண்கள் அடிக்கடி மேற்கே சரிந்து செல்லும் சூரியனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. அஸ்தமித்ததும் சூழந்தையையும் எந்திக்கொண்டு நடக்கத்தொடங்கினான். இளைத்து வலுவற்ற அந்த நிலையிலும் அவளால் வேகமாக நடக்கமுடிந்தது. நடுச்சாமமாவதற்குள் தான் போகவேண்டிய — வெகுகாலம் பழகின அந்த இடத்துக்குப் போய் விட்டாள். ஒருநாள் எந்தத்தோட்டப் பக்கத்தால் எந்த நேரத்தில் வெளியேறினாரா, அதே பாதையால் அதே நேரத்தில் உள்ளே நுளைந்தாள். வீட்டிலிருந்த எல்லோரும் நன்றாகத் தூங்கிவிட்டார்கள். தங்கே படுத்துக்கிடங்க அவள் வளர்த்த நாய்மட்டும் ஒரு முறை உறுமிவிட்டு அடையாளங்கண்டுகொண்டு ஒடிவந்து வாலையாட்டிற்று. அதைத் தடவிக்கொடுத்துவிட்டு நடந்தாள். நாடும் பின்னாலே நடந்தது.

அந்தப் பக்கத்தில் உள்ளே நுழைய ஒரு கதவுமட்டும் இருந்தது. சில சமயங்களில் அதையும் கூட்டிவிடுவார்கள். அந்த நினைவு வந்ததும் மெல்ல அதில் கையை வைத்தாள். அது தானாகவே திறந்து வழிவிட்டது. நேராக உள்ளே சென்றால். அவள் கால்கள் மாடியறையை நோக்கி நடந்தன.

அங்கேகான் அவளை இந்த நிலைக் குக் கொண்டுவந்த அந்த உத்தம பிரமச்சரி தூங்குவது வழக்கப்.

ஓருமுறை அறையின் வாயிலுக்கு வந்ததும் அவள் உள்ளமூயிர் எல்லாம் கலங்கி நிலைக்கு வந்தன. பிறகு குழந்தையைத் தன் அணைப்பிலிருந்து எடுத்து முத்தமிட்டாள். அது மெல்ல முன்கியது. அவள் கண்களிலிருந்து தாய்மையின் உதிரம்போல் கண்ணீர் பிறக்கொண்டு வந்தது. ஆயினும் அவள் தையியத்தை இழந்து விடவில்லை. தான் கிழித்து வைத்திருந்த பாதிப் புடவையை விரித்து, குழந்தையைக் கீழே படுக்கவைத்துவிட்டு நிமிர்க்கான்.

திமிரன்று கதவு திறக்கப்பட்டது. ‘யாரது?’ என்று கேட்கவாய்ப்புத்தவன், அவளைக் கண்டதும் திகைப்படைந்து நிறுத்திக்கொண்டான்.

அதற்குள் அவள் திரும்பினான். அவனே அப்பொழுதும் பேசுவிரும்பாதவன் போலவே வாய்டைத்து நின்றான். ஆனால் அவள் பேசினான்.

“உனது மானத்தைக் காப்பாற்றவே ஒரு நாள் வெளியேறி னேன். உன்னுடையது அதோ இருக்கிறது. உன் வீட்டிலிருந்த அடிமை ஒரு த்தி பெற்றான அலும் அது உனது சொத்து. ஏன்? மறுக்கிறுபா?”

அவன் அப்பொழுதும் மரபாகவே நின்றான். அவள் தலையை ஒருமுறை தூக்கி அவனைப் பார்த்துவிட்டுக் கீழே கிடந்த குழந்தையையும் பார்த்தான். அந்தப் பார்வையில் அவனை நடுங்கச் செய்யும் ஏதோ ஒரு சக்தியிருந்தது.

அவள் திரும்பி இரண்டு படி இறங்கிய பிறகே அவனுல் பேசு முடிந்தது. வந்த இரண்டொரு வார்த்தைகளும் கிணற்றினுள்ளே பிருந்து கேட்பது போலவே ஒலித்தன.

‘நீயும் இங்கேயே இருக்கலாம்

‘நான் அதற்காக இந்த நோத்தில் வரவில்லையே!’

நிதானமாகவும் உறுதியாகவும் அவள் இதைச் சொல்லிவிட்டு நடந்தாள். அவனுடைய நடையிலும் ஒரு கெம்பிரம் இருந்தது.

தோட்டத்தின் எல்லையைக் கடந்து தெருவுக்கு வரும்வரை அந்த நாயும் அவனுடன் சென்று திரும்பியது.

தெருவில் நின்று அந்த விட்டை ஒருமுறை பார்த்தாள். குழந்தையின் மிருதுவான கீச்சுக் குரல்மட்டும் கேட்டது. உடனே கைகளினால் காதுகளை அடைத்துக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கி னான். அந்த நடை ‘தலாக்கே தெரியாத ஏதோ ஒரு உலகத்தை நோக்கி டக்கிறோன்’ என்பதையே காட்டிற்று.

தமிழ் நாட்டின் கலைக் கோயில்

பாரதி மண்டபம்

“ஆசியாவிலேயே ஒரு கவிஞருக்கு இத்தனை பேரிய கலா மண்டபம் யாரும் கட்டியது கிடையாது” என்ற சொல்லக்கூடிய தாக மஹாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாருக்குத் தமிழ்மக்கள் அழகீய மனைமண்டபம் கட்டித் தந்திருக்கிறார்கள்.

அப்பேர்ப்பட்ட ஒப்புயர்வற்ற மண்டபத்தைத் தரிசிக்கவும், அதனைத் திறந்துவைக்கும் திருவைபவத்தில் கலங்குதொள்ளுவது தற்குமாகத்தான் ஒக்டோபர் 12, 13-க் தேதிகளில் எட்டயாபுரத் தில் அத்தனை ஆயிரம்பேர் கூடினார்கள்.

எட்டயாபுரம் என்பது மதுரையிலிருந்து சுமார் 50 மைல் தூரத்திலிருக்கும் ஒரு ஜமீன் கிராமம். உண்மையில் இது ஒரு ராஜ்பழுமல்ல. இதை ஆனாபவர் ஒரு “மகாராஜா” வுமல்ல. கிழக்கிடிபக் கம்பெனியார் ஆதிக்கத்தைக் கடைசிவரை எதிர்த்து நின்ற ‘கட்டபொம்மு’ என்ற பாஞ்சாலக் குறிச்சி வீரனை இந்த எட்டயாபுரம் ஜமீன்தாரின் முன்பாம்பரையில் தோன்றியவர்கள் தான் சதிசெப்த அகப்படுத்திக்கொடுத்தார்களாம். ஆயினும் இப்போதுள்ள மஹாராஜா பாரதி மண்டபத் திருப்பணிக்குப் பல பேருதவிகள் புரிந்து நற்பெயரைச் சம்பாதித்துக்கொண்டார்!

பாரதி மண்டபம் கட்டிமுடிக்க ரூபா 40 ஆயிரம் செலவாகி இருக்குமாம். திறப்புவிமாவுக்கு அதற்குமேலே ஆகியிருக்கும். பாரதி மண்டபக் காரியதரிசி முநீ சவாமிகாதனிடம் இதைப் பற்றிப் பேசியபோது “ஆமாம், அதற்கு 40 ஆயிரம்; இதற்கும் ஒரு 40 ஆயிரம். மொத்தம் வசூலான தொகை ஆகிவிட்டது” என்றார் சிநித்துக்கொண்டே.

வருங்காலத் திட்டம் என்னவென்று கேட்டதற்கு “கடு மானவரை இதுவரை வளியான எல்லாப் புத்தகங்களுடன்கிய புக்தகசாலை; ஒரு ரேடியோ; இவைகளைப் பார்க்க இரண்டொரு வர் — இவ்வளவும் இப்போதே ஆரம்பமாகும். விவாய அபிவிருத்திக்கான பயிற்சிமுறைப் பாடங்களும் நடத்தப்படும்” என்றார். பல பிரச்சராலயங்கள் தங்களையை எல்லாப் பிரசரங்களிலும் ஒவ்வொரு பிரசரம் இனுமாகப் பாரதி மண்டபத்துக்கு அளிக்க ஒப்புக்கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

செலவில் பாரதி மண்டபத்தையும் விழுங்கிவிட்ட அத்தனை பெரிய இந்தச் திறப்புவிமாவைப்பற்றி என்ன எழுதுவதென்று தெரியவில்லை. பத்திரிகைக்காரர்களும் எழுத்தாளர்களும் நிறைய வந்திருந்தார்கள். கவிஞர்களும் கலைஞர்களும் வந்திருந்தார்கள்.

இன்னும் அசிபல் பிரமுகர்கள், இலக்கிய மேதைகள், சலா ரவி கர்கள் — இப்படி எவ்வளவோ பேர்கள் வந்திருந்தார்கள். எல் லோர்க்கும் அன்னதானம் நடைபெற்றது. வரவேற்புச்சபையினர் சார்பாக. அதோடு தங்குவதற்கு இடமும் ஒதுக்கப்பட்டது. பத்திரிகைக்காரர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது ஒரு பெரிய பள்ளிக் கூடமண்டபம். இதில் சங்கியிருந்த இரண்டு தினங்களிலும் இரவில் விளக்கு ஏரிக்கது கிடையாது. பத்திரிகைக்காரர்கள், எழுத்தாளர்கள் என்போர் இரவில் அதிகாரம் விழித்திருந்து உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்ற எண்ணமோ!

எழுத்தாளர்கள் மகாநாட்டுக்குப்போக எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லையே என்று நான் முன்பெல்லாம் கவலைப்பட்டதுண்டு. பாரதிமண்டபத் திறப்புவிழாவுடன் அந்தக்கவலை ஒழுக்கத்து. ஆனாலும். பெரியார் வ. ரா.-வைப் பார்க்க முடியவில்லையே என்றுமட்டும் ஒரு சிறுகுறைபாடு இல்லாமற் போய்விடவில்லை.

11-ஏ பகல் பாரதியார் பிறந்த வீட்டில் ஸ்ரீ பெரியசாமி தூரன் (சென்னைமாகாணத் தமிழ் எழுத்தாளர்சங்கத் தலைவர்) கொடியேற்றிவைத்தார். அச்சாயம் ‘பாரதியே, இத்தனைகாலமும் உன்னிடம்வருவதற்கு மறந்துபோயிருந்ததற்கீழ்மக்களை உன்மூத்பாமன்னிக்குமாக!’ என்று உருக்கமாகப்பேசினார். அவரதுகுரல் உணர்க்கிப்பெருக்கினால் தழுதழுத்து. ஸ்ரீ பெ. தூரன் உண்மையில் ஒரு கவிஞர்தான்! அன்றிரவு ஆனந்தி - ராதா நடனம் நடைபெற்றது. குழந்தைகள் இரண்டும் இரு கலைமணிகள் தான் என்பதில் சக்தேகம் வேண்டியதில்லை. 12-ஏ வ பிற்பகல் குளிக்கரை பிச்சைப்பா நாதஸ்வரம் வாசித்தார். அதன்பின் எம். எஸ் சுப்புலக்ஷ்மி பாடினார். கூட்டம் கட்டுக்கடங்கவில்லை. போட்டோ கிராப்பர்களுடைய கரைச்சல் பெருங்கரைச்சல். எம். எஸ். அற்புதமாகத்தான் பாடினார். அன்றிரவு 9.30 மணிக்கு இசையரசு தண்டபாணிதேசிகர் கச்சேரி மிகச்சிறப்பாக நடைபெற்றது.

13-ஏ முன்றுமான்களை மிகவும் முக்கியமான தினம். முதல்நாளைய அனுபவ பாடத்தைக் கொண்டு மறுநான் பொழுது விடியுமன்றே பத்திரிகைக்காரர்கள் அவர்களுக்குரியதனிடத்தில் போய் உட்கார்க்கு கொண்டார்கள். ‘பொழுது புலர்ந்தது யாம்செய்த தவத்தால்’ என்று, எம். எஸ். யைக்கின்முன்னால் எழுந்துங்கின்ற பாடியபோது அவாது இயற்கைக்குரலிலேயே பாட்டைக் கேட்க முடிந்தது எங்களால். எம். எஸ். முன்றுபாட்டுக்கள் பாடிமுடிந்ததும் கவர்னர் ராஜாஜி மண்டபத்தைக் திறந்து வைத்துவிட்டு பேசினார். ஒவ்வொன்றும் மணிமணியானவர்த்தைகள். மேலும் பதின்மூன்று பிரமுகர்கள் அன்று பேசினார்கள். ஸ்ரீ அ. சினிவாசராகவன் சமீபத்தில் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிய கடித மொன்றில் குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல ‘தேசியக் கொடியின் கீழ் பாரதியை அன்றைக்குச் சமாதி செய்துவிட்டார்கள்?’ *

மாறும்

இலக்கணம்

○

“இரட்டையர்கள்”

இக்காலத்துக்கேற்றபடி தமிழிலக்கணத்தில் மாறுபாடுவேண்டும் என்னும் விஷயமாகச் சென்ற ஜனன்மாத மறுமலர்ச்சி இதழில் ‘பரம்’ என்பவர் களைப்பியசந்தேகத்தையும் பின்னர் அதுபற்றி அக்டோபர் மாத இதழில் திரு. வ. கந்தையா அவர்களும் ‘ஜயாறன்’ என்பவரும் காட்டியகருத்துகளையும் நன்கு அவதானித்தோம். இவ்விஷயமாக நாம் சொல்லவந்தது என்னவென்றால், தமிழிலக்கணத்தில் எழுத்திலும் சொல்லிலும் மாத்திரமன்ற யாப்பிலும் அணியிலுங்கூடப் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட வேண்டும்; இக்காலத்துக்கேற்ற புதிய இலக்கணம் சிருஷ்டிக்கப்படவேண்டும் என்பதே. இதனால், பழைய இலக்கண மெல்லாம் அழிக்கப்படவேண்டும் என்று கூறியதாகாது. அவை அழியாது போற்றப்படவேண்டும். ஏனெனில் பழந்தமிழ் இலக்கியக் களஞ்சியங்களின் திறவுகோல்கள்லவா அவை?

இன்றைய சாதாரண மனிதனின் வாழ்வில் பெரிதும் பங்கு பெறாத பழைய இலக்கணச் சுமையை அவன் தலையில் கட்டிச் சுமத்துவதை விட்டுவிட்டு, கட்டுப்பாட்டை உடைத்தெறிந்து வளர்ந்துவிட்ட புதிய இலக்கியத்திற்கேற்ற புதிய இலக்கணம் அ

மைக்க வேண்டும் என்பதுதான் நாம் கூறுவது.

தமிழூப் பிழையின்றி எழுத வேண்டும் என்ற கொள்கையில் “பழைய இலக்கண மரபு சிறிதும் கிடைபக்கூடாது” என்று பிடிவாதம் பண்ணுகிறார்கள் பழைய இலக்கண பரம்பரையினர். “பழைய இலக்கணந்தான் இலக்கணம்; அதைமீறி எதையும் செய்யாதே” என்று அடக்குமுறைச் சட்டம் விதிப்பது போலிருக்கிறது அவர்கள் பேச்சு.

எள்ளிலிருந்துதான் எண்ணை எடுக்கப்படுகிறது; இலக்கியத்திலிருந்துதான் இலக்கணம் பிறக்கிறது. இலக்கியம் கண்டசந்தேக இலக்கணம் இயம்பப்படுகிறது. இந்த உண்மைகளை மறந்துவிட்டு, புதுமையான ஆக்கவேலைகளைப் பறக்கணித்துக்கொண்டிருப்பது புத்தியல்ல.) தொல்காப்பியர்காலவழக்கத்தைத் தொல்காப்பியமும், பவணந்தியார் கால வழக்கத்தை நன்னாலும் பிரதிபலிக்கின்றன வேயன்றி, அவைதான் எக்காலத்துக்கும் பொருந்து மென்ச் சொல்வதற்கில்லை. தமிழ் இலக்கணத்தில் காலந்தோறும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் மிகப்பல. உதாரணமாக அவற்றுள் ஒருசில:-

“மெய்பினியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்” எனச் சொல்லவந்ததொல்காப்பியர் “எகர ஒகரத்தியற்கையுமற்றே” என்று, எகரமும் ஒகரமும் அக்காலத்தில் வரிவடிவிற் புள்ளிபெற்று (எ், ஒ்) வழுங்கியதை நினைவுட்டுகிறார். ஆனால், பவணந்தியார் காலத்தில் அவ்வழக்கம் மாறிவிட்டது. அதனால் எகர ஒகரங்களின் வரிவடி வைப்பற்றிப் பேசவேண்டிய அவ

சியம் நேரவில்லை. அவருக்கு பின் காலந்தோறும் தமிழின் வரிவடில் பலவுகை மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கடைசிபாக ஆச்சயங்திரம் வந்தபோது மிகப்பெரிய மாறு தல்கள் செய்யப்பட்டன. ஆயி னும் அவற்றையாரும் அப்போது எதிர்த்தாகத் தெரியவில்லை.

(2) “கதந பமவெனு மாவெந் தெழுத்தும் - எல்லா அபிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே” என்பது தொல்காப்பியர் விதி. அவர்கால வழக்கின்படி கதநபம் என்னும் ஐந்து மெய்யெழுத்துக்களுக்கான் பண்ணிரண்டு உயிர்களோடுங்கூடி மொழிக்குமதவில்வரும்; ‘சு’கரம் அஜீ ஒள என்னும் மூன்றும் நீங்கலாகவுள்ள ஒன் பது உயிர்களோடும் கூடிவரும்; ‘யு’கரம், ‘ஆ’காரம் ஒன்றுடன் வரும். ஆனால், நன்னாலார் காலத்தில் நிலைமை மாறிவிட்டது. அவர், பன்னிரண்டு உயிர்களோடுங்கூடிச் சகரமும் அஆ உண்ஓ ஒள என்னும் ஆறுடன்கூடி யகரமும் மொழிக்கு முதலாகுமென விதிமாற்றி வகுத்துள்ளார். அவர் எதற்காகப் பழையவிதியை மாற்றியமைக்கவேண்டும்? தொல்காப்பியத்துக்குமாருக தமிழிலக்கியத்திற் பல புதியசொற்கள் வந்தேறி விட்டமையே அதற்குக் காரணம். யவனர், யூபம் என்னும் வடசொற்கள் சங்ககாலத்திலேபே தமிழில் இடம்பெற்றுவிட்டன. மொழி முதலாகாதன என விலக்கப்பட்ட ரகர லகரங்கள் இக்காலத்தில் மொழிமுதலில் வருகின்றன. அவ்வகையான வடமொழிகளுக்கு முதலில் அ, இ, உ என்பவற்

றைச் சேர்க்குமாறு நன்னாலார் விதித்த போதிலும் எல்லோரும் அதை அநுசரிப்பதில்லை. மேலும் அவ் வெழுத்துக்கள் சேர்க்கப்படாத சொற்களும் சில உண்டு. (உம்: ரப்பர், ரவிகர், ரூபாய், ரோஜா, ரோமர்)

3. தமிழ்ச் சொற்கள் எவற்றை எடுத்தாலும் அவற்றை ‘அக்கு வேறு ஆணி வே’ருக்க கழற்றிப் பூட்டிக் காட்டின் திறமை பெற்ற பழைய இலக்கணவாதிகளிடம் சீமான், சீமாட்டி, குணவான், குணவதி, தனவந்தர் என்பவைபோன்ற சில சொற்களைப் பகுதி, விகுதி பிரித்துக்காட்டுமாறு கேட்டால் அவையெல்லாம் வடசொற்கள், திசைச் சொற்கள் என்றே விதியில் விகாரம் பெற்றவையென்றே கூறித் தப்பிக் கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள். இச் சொற்களைத் தமிழில் சேர்த்து வழங்குவதானால், இவற்றையும் தமிழாகவே கருதி இலக்கணமும் அமைத்துக் கொள்ளுதல் இன்றி யமையாததல்லவா? தொல்காப்பியரின் கவனத்தைப் பெரிதும் சர்க்காமல், நன்னாலி லும் பிரயோக விவேகம் இலக்கணக்கொத்திலும் இடம்பெற்றுவிட்ட வடசொற்களைக் கூசாது கையாளும் இலக்கணவாதிகள் இக்காலத்தில் தமிழில் கலந்துகொண்டிருக்கும் சந்தாதார், ஜென்தார், மிராசதார் போன்ற சொற்களையும் தமிழாகக் கொண்டு பெயர்விகுதிகளோடு ‘தார்’ என்பதையும் இதுபோன்றவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்வதால் வரக்கூடிய ஆபத்து எதுவுமில்லை. (வரும்)

நாய்கள் குலைத்து வரும்;
 சடுவழியிற் பாம்புறங்கும்;
 பேயகள் முட்புதராய்ப்
 புனர்ஜன்மம் பெற்றிருக்கும்;
 நோய்கொண் டாயென, நான்
 நொங்துவரும் போதிலெல்லாம்
 “கூய், கூய்!” எனவிளிக்கும்
 குள்ளாரிக் கூட்டமடி!

கள்ளுக் குடித்தவர்கள்,
 கண்டபடி கால்பெயர்க்கும்
 கல்லுக் கலட்டியது;
 கள்வரிரா வேளைகளில்,
 கொள்ளை யடிப்பதற்கும்
 கூசாமற் செல்லுகிற
 தொல்லை பிடித்தவிடம்;
 சோர்வுமிகத் தோன்றுதடி!

பாசம் பிழுத்திமுக்கப்
 பாடுபட்டு வந்தாலும்,
 (இ)லேசன் றனையனுக
 எண்ணுவது; உன்செவிலி,
 வாசற் படியருகே
 வாங்குவைத்துத் தூங்கிடுவாள்;
 ஒசைப் படினெழுவாள்;
 ஊர்வும்பும் ஒங்கிவிடும்!

வேண்டாம் கனவொழுக்கம்;
 வீண்பழிகள் கொண்டுவரும்;
 “தூண்டிற் புழு” வெனாங்
 சொல்லுமிகச் சோருவதும்
 நீண்ட கனவுகளால்
 நித்திரையை நீக்குவதும்
 வேண்டப் படுவதன்று;
 வேளைவரும்; காத்திருப்போம்!

பூசி மெழுகவில்லை;
 போலிவேதம் போடவில்லை;
 வாசி வரும்பொழுது
 வந்துவந்து கண்டுகொள்வேன்;
 சேசித் திருப்புதிலுன்
 செஞ்சரத்தைக் காட்டுவையேல்,
 பேசிப் பொருத்துவரோம்
 பெற்றூர்; பொறுத்திருப்போம்!

வேளை
 வரும்!

தோழி மூலமாக இர
 வுக்குறி யுணர் த் திய
 தலைவிக்குத் தலைவன்
 கொடுத் த னுப்பும்
 பதில்.....

“சாரதா”

“இந்தத் துரதீர்ஷ்டம் பிடித்த நாட்டில் தங்கள் துழந்தைகள் ஆங்கிலமோழிமூலமே கல்வி கற்கவேண்டும் என்று விரும்பும் பேற்றேர்களும், ஆசிரியர்களும் இந்த இருபதாம் நாற்றுண்டிலும் எவ்வளவுபேர் இருக்கிறார்கள்! இதை எண்ணிச் சிரிப்பதா, அழுவதா?”

— ஸ்ரீ நாராயண அகர்வால்.

தாய்மொழிமூலங் கல்வி

ரா. க.

“ஆங்கிலக் கல்வி வேண்டுமென்று இலங்கைப் பொதுமக்களே விரும்புகிறார்கள். ஆங்கிலேயர் இதைக் கட்டாயப்படுத்த வில்லை. அரசாங்க உத்தியோகமும், சமூக, அரசியல் முன்னேற்றமும் கிடைப்பதை உணர்ந்தே இலங்கையர்கள் ஆங்கிலக் கல்வி வேண்டுமென்கிறார்கள்” என்று இலங்கைக் சர்வ கலாசாலை உப அத்தியட்சகரான டாக்டர் ஜேன் னிங்ஸ் சமீபத்தில் கூறினார். ஒரு நாட்டின் எதிர்காலம் அந்நாட்டின் கல்வி கற்றவர்கள் கையிலிருப்பதை உணருபவர்களுக்கு எங்கள் சர்வ கலாசாலை தாய்மொழி வளர்ச்சிக்கு எவ்வளவுக்கு உதவியாகும் என்பது புல ஞாகாமல் போகாது. ஆங்கிலம் அரசாங்க பாதையாக இருப்பதாலும்; இலங்கைக் கல்விமுறையில் தாய்மொழிப் பாடசாலைகள், ஆங்கிலப் பாடசாலைகள்; தாய்மொழி ஆசிரியர்கள், ஆங்கில ஆசிரியர்கள்; தாய்மொழி மாத்திரம் அறிந்தோர், ஆங்கிலங் கற்றோர்; என்ற இன்னேரன்ன வேற்றுமைகள் இருப்பதாலுமே, மக்கள் தங்கள் தாய்மொழிகளை அலட்சியாக செய்கிறார்கள். ஆங்கிலக் கல்வியின் சார்பாக வாதாடு

பவர்கள் இந்த உண்மைகளையும், பொதுஜனங்கள் அறியச் செய்வதே தர்மத்தின் பாற்பட்டது என்றே கூறவேண்டியிருக்கிறது. எங்கள் சர்வகலாசாலை உப அத்தியட்சகர் இவ்வாறு கூறுக்கால், காந்தீயக் கல்வியை நமது பாரத நாட்டில் வளர்ப்பதற்குத் தொண்டாற்றும் வர்தா கல்லூரிப் பேராசிரியர் ஸ்ரீ நாராயண அகர்வால் கூறுவதைப் பாருங்கள்: “இந்தத் துரதீர்ஷ்டம் பிடித்த நாட்டில் தங்கள் குழந்தைகள் ஆங்கில மொழிமூலமே கல்வி கற்க வேண்டும் என்று விரும்பும் பெற்றேர்களும் ஆசிரியர்களும் இந்த இருபதாம் நாற்றுண்டிலும் எவ்வளவுபேர் இருக்கிறார்கள்! இதை எண்ணிச் சிரிப்பதா, அழுவதா?” என்கிறார் வர்தாப் பேராசிரியர்.

இலங்கைக் கல்வி முறையை ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பித்த கல்வி விசேடக் கமிற்றியின் அறிக்கை ஒரு வழுவழாப் பேச்சாக இருக்கிறது. சிங்களம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளும் உயர்த்தப்படவேண்டுமாம். தாய்மொழிமூலம் கல்வி கொடுப்பது அத்தியாவசியமாம். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்த நிலையை அடையச் செய்வார்களாம். கஷ்டங்கள் அது

கம் உண்டாம். அக் கஷ்டங்கள் இருக்கும்வரை ஆங்கிலமும் இருக்கவேண்டுமாம். தாய் மொழி மூலங் கல்வி முழுவதும் கற்பிக்கப்பட்டாலும், அதை அழகுபடுத்த ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டியிருக்கிறதாம்! எவ்வளவு சிரிப்பான அறிக்கை! இதுகாறும் தாய்மொழியில் நான்கு வருடம் பயின்றபின்னரே ஆங்கிலமொழி கற்றுவந்த நம் சிறுவர்கட்டுப்பாலர் வகுப்புகளிலேயே இருமொழிகளுடன் மல்லுக்கட்டுவேண்டியநிலைபரம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. தாய்மொழிக்கு எதோ செய்வதாகச் சொல்லுகிறார்களே அல்லாமல், உண்மையில் ஏதும் நன்மை பெற்றுல் ஆங்கிலமொழியே பெற்று வருகிறது என்று கூறுவதே பொருந்தும். தாய்மொழியைபேசம்மையாக அறியாப் பருவத்தே இன்னொருமொழியையும் புகுத்திக் குழந்தைகளின் சக்தியை விரயஞ் செய்யும் தற்போதைய முறை உள்ளால் வல்லோரால் ஒப்புக்கொள்ளப்படும் என்று நினைக்க முடியாது. ஆங்கிலம் சிறுவயதில் கற்பதால் தங்கள் பிள்ளைகள் சிக்கிரம் உத்தியோகங்கள் வகிப்பார்கள் என்ற ஆசைகளாண்ட பெற்றேரும், ஆங்கிலத்தை அநுசரிப்பதால் தங்கள் கெளரவும் உயரும் என்று நம்பும் ஆசிரியர்களும், குழந்தைகளைப் பற்றியும், தாய் மொழி வளர்ச்சியைப் பற்றியும், நாட்டு நன்மையைப் பற்றியும் என்கிந்திக்கப்போகிறார்கள்? “எங்கள் இளைஞர்களின் சக்தியை ஆங்கிலங்கற்பதில் எவ்வளவுதாரம்

விரயஞ் செய்கின்றோம்! விழுவுக்கிறத்தத் தீர் ஆக்காது அச்சக்தியை வேறு வழியில் உபயோகந்தெய்யலாகாதா?” என்று மகாத்மா காந்தியடிகள் வருத்தத்துடன் கேட்பதை யார் உணர்கிறார்கள்?

குழக்கிந்திய வர்த்தக சங்கத்துக்குக் குமாஸ்தாக்கள் உண்டாக்குவதற்குத்தான் ஆங்கிலமொழி எங்கள் நாடுகளில் புகுத்தப்பட்டது என்பதை யாரும் உணர்வார்கள். இங்கிலாந்திலிருந்து ஆட்களைக் கொணர்ந்து ஏகாதி பத்தியத்தை நடத்துவதின் கஷ்டங்களை உணர்ந்த ஆளும் வர்க்கத்தினர், சுதேசிகளைத் தங்கள் வசமாக்க மார்க்கங்களை வகுத்தனர். பாதிரிமார்மூலம் கிறீஸ்துவசமயத்தையும், அந்திய நாகரிகத்தையும் பரப்பியதுடன் ஆங்கிலக்கல்வியால் வழிந்துப் பிழைப்புக்கு இலகுவில் வழிதேடலாம் என்ற எண்ணத்தையும் புகுத்திவிட்டனர். ஆங்கிலம் உத்தியோகபாலையாக, நாகரிகபாலையாக அரியணையேறத் தாய் மொழி எழைகளின் பாலையாயது. மக்கள் சுதந்திரத்தை இழந்ததனால் அவர்கள் பேசும் பாலையும் மதிப்பை இழந்தது. பிற்சந்ததியார்தாய்மொழியை மறக்கவும், நாகரிகம் வலுத்தகுடும்பங்களில் ஆங்கிலத்தையே தாய்மொழி என்று கூறவும் மக்கள் துணிந்தனர். அடிமை நாடுகளிலெல்லாம் இந்தக் கணத்தையே சர்வசாதாரணமாயிற்று. கல்கத்தா சர்வ கலாசாலை உப அத்தியட்சகர் ஸர். அஸ்டோஷ் முக்கர்லி வங்க பாலையை அக்கலாசாலை மாணவர்கள்

இஷ்ட பாடமாக எடுக்கும்படி முதன்முறை கூறியபோது, கடுமையான, எதிர்ப்பு இருந்ததாம். உலகம் போற்றும் உத்தமக்கவியான ரவீந்திரநாத தாசூருக்கு 'நோபெல் பரிசு' பெற்றுக்கொடுத்த வங்க பாதையின் கதி இங்கு நெமன்றால், அதிகம் ஏன்? இருபது வருடங்களுக்கு முன்னரேயே சாட்டர் கமிஷன் "தாய்மொழிமூலங் கல்வி கற்பிக்கும் முறையே கிறந்தது" என்று கூறியின்னரும் காளிதாஸ், துளசிதாஸ், கம்பர், வள்ளுவர் நால்களையெல்லாம் ஆங்கில மொழியில் விரிவுறைகள் செய்வதுதான் பெருமை எனக்கூறும் பேராசிரியர்கள் இன்றும் இருக்கிறார்கள். ஆங்கிலத்திலேயே வினாத்தாள்களைக் கொடுக்க ஆங்கிலத்திலேயே விடைகளையும் எழுதி இந்தியமொழி களின் பாண்டித்தியம் அளவிடப்படுவதும் உண்டு தானே! "அந்திய ஆட்சியால் நம்நாட்டுக்கு விளைந்த கேடுகள் பல. அவற்றிலெல்லாம் அங்கியமொழியின்மூலமே கற்கும் கொடுமையைத் தேச இளைஞர்கள்மீது வளிந்து திணித்ததுதான் பெருங்கேடு என்று சரித்திரம் தீர்ப்புக்கூறும்" என்கிறார் நமது காந்தியடிகள்.

ஆரம்பக் கல்வியிலிருந்து சர்வகலாசாலைப் படிப்பு வரை தாய்மொழி மூலம் கற்பிக்கப்படுவதைச் சுதந்திச் சூற்போக்குள்ளநாடுகள் வரவேற்கின்றன. தேசமக்களின் ஜிவாதாரமான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதும், சிருஷ்டத் திறன், உயிரளிக்கும் ஆற்றல்

தரவல்லதுமான தாய்மொழி க்கல்வி மக்களுக்கு இன்றியமைபாதது. செலவு ஆயிரக்கணக்காகவும், தீது பல்லாயிரக்கணக்காகவுங் தரவல்ல அந்திய மொழிக்கல்வி நமது குழந்தைகள்க்கு வேண்டியதில்லை. ஆங்கிலேயர்களே எங்கள் ஆங்கில மோகங்களுடு அதிசயிக்கின்றார்களாம்!

அந்திய பாலை மூலம் கல்வி கற்பது மிகவுங் கஷ்டம். அப் பாதையைக் கிரகிப்பதிலேயே மூன்றிலொரு பங்கு சக்தியும் நேரமும் செலவழிக்கப் படுகிறதென்பது பெரியோர் என்னைம். தாய்மொழி மூலம் கல்வி யென்றவுடன் 'குறைந்த கல்வி' என்று கிளர் கூக்குரவிடுகின்றனர். குறைந்தது "ஆங்கில மொழிக் கல்வி"யே யல்லாமல் உண்மைக் கல்வியைப்பல் என்பதை அறினார் ஒப்புக்கொள்வர். ஆங்கிலக்கல்வி, படித்தவர்க்கும் பாமாருக்கும் தொடர்பில்லாமல் செய்துவிட்டது. தாய்நாட்டுப் பற்றுள்ள எவரும் இந்நிலைமையை விரும்பார்கள். சர்வதேச வரவுக்கும், உலக வர்த்தகத் தொடர்புக்கும் ஆங்கிலம் இருக்கலாம். அதற்கு வேண்டிய ஆங்கிலக் கல்வியைத் தாய்மொழிப் பயிற்சி போதியளவு பெற்றுகின்றன, மாணவர் படிப்பதே முறைமையாகும். மொழியாராய்ச்சியாளர்களும் நன்றாகப் படிக்கட்டும். உலகத்தில் இன்று பெரிய வல்லரசுகளாகத் திகழும் நாடுகளிலெல்லாம் ஆங்கிலந்தான்கற்கப்படுகின்றதா? சர்வதேச அரசியல், பொருளாதார சமூகக்கூட்டங்களிலெல்லாம், ஒவ்வொர்

அங்கத்தவர்களும் தங்கள் தாய் மொழிகளில் பேசுவதையே மதி ப்புள்ள நாடுகள் ஏற்றுவருகின்றன. ருஷ்யாவில் ஸ்டாலினும், சினத்தில் சியாங்கை ஷேக்கும் ஆங்கிலம் பேசியே அரசியல் நடத்துவதாக அறியோம். அடிமைகளாகப் பல வருடங்களிருந்தமையால் எங்கள் நிலை இங்னனமா பிற்று. இன்னும் கண்விழிப்பு இல்லையா?

ஆசியா கண்விழித்துவிட்டது. இந்தியாவின் சுதந்திர எழுச்சி ஆசிய நாடுகளின் எழுச்சிதான். தாய்நாட்டு விடுதலையுடன் தாய் மொழி வளம்பெறுவதும் தொடர்பு குண்டிருப்பதை தற்கால உலகம் அறியும். இந்தியாவில் ஆங்கிலம் அரசு வகிக்கப் போவதில்லை. இந்திய சர்வ கலாசாலைகள் பல தாய்மொழி வளர்ச்சியில் ஈடுபட்டன. நாகபுரி, அலகபாத், லக்ஷ்மணபுரி முதலிய பல இடங்களிலுள்ள சர்வ கலாசாலையார் இக்கொள்கையை ஏற்றுவிட்டனர். உஸ்மானியா சர்வ கலாசாலை உருது மொழியில் மிகவுங் திற

மையான கல்வியைக் கொடுத்து வருவதாக அறிகிறோம். தாய் மொழி யை உயர்த்தவேண்டுமென்ற ஆசை வேண்டும். இடையூறுகள் நேரலாம். பாடப் புஸ்தகங்களில்லை என்ற நியாயம் மிகவும் போலியர்னது. அவற்றை வேண்டியபடி எழுதவேண்டியது தான் பேராசிரியர்கள் கடமை. தாய்மொழி வளர்வதற்கு உதவியாகவேண்டிய வழிகளைத் தேடிக் கொடுப்பது தேசத்தலைவர்களின் கண்ணியத்தைப் பொறுத்தது. ஆங்கிலத்தில் புஸ்தகங்கள் ஒரே நாளில் எழுதப்படவில்லை. 'நீரில் இறங்காமல் நீந்தப் பழக முடியுமா?' தாய்மொழி வளரவேண்டுமென்று நாம் துணிக்கு காரியத்தில் இறங்கினால் எல்லாம் சரி வந்துவிடும். வேண்டியது உண்மையான உணர்ச்சிதான். ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்திலிருந்து நமக்கு விடுதலை கிடைக்காவிட்டாலும், ஆங்கில மொழியின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை கிடைக்கட்டும். தேசத்தலைவர்கள் வழிகாட்டுவார்களா? புதிய பாராளுமன்றம் தக்க வழி கானுமா?

சகலவிதமான போட்டோ வேலைகளும்,
சினிமா ஸ்லைடுகளும் செய்வதற்கு

‘பாரத’ ஸ்ரூடி யோ

147, செம்மா தெரு, : : யாழ்ப்பாணம்.

Prop: M. Sivasubramaniyam (Iyathamby)

வென்றுவிட்டாயடி,

முன்பு:

[ரத்தின எழுதுகிறீஸ்:- என் தாயார் இறந்துபோனார். தகப்பனார் மலேயாவில். பெத்தாச்சிதான் என்னை வளர்த்தவர். கிறீஸ்தவ சமூகத்திலேயே நான் மிகவும் தூடுக்கான பெண். 16 வயதில் உடுவில் பெண்பாடசாலையில் படித்துக்கொண்டிருக்கேன். ஒருநாள் வழியில் ஒரு 'கவர்' கிடைத்தது. அதனால் ஒரு இளைஞனின் போட்டோவும், அதேபோல் பெரிய படமொன்றும் இருக்கன. பின்னுக்கு அவன் விலாசம் இருக்கத்து. 'சனிக்கிழமை சந்தித்து இழந்த பொருள்ன் அடையாளம் சொன்னால் தருவதாக' அவனுக்கு எழுதி னேன். அவன் வந்தான். இதிலிருந்து எங்களுக்கிடையே நட்பு வளரலாயிற்று. அவன் — பாலு — தமிழ்ப் பாடத்திலே கெட்டிக்காரன். 'எனக்குப் பாடம் சொல்வித்தா முடியுமா?' என்பதை சூசகமாகத் தெரிவித்தேன். அவன் அதைத் தெரிந்துகொள்ளாதவன் போல நடிக்கிறேன்.]

'என்ன யோசிக்கிறீர் ரத்தினார்?'
'இல்லை;.....'

'ஒன்றுமில்லையா?'
'பேசுவிடமாட்டார்களா?'
'சொல்லும்; சொல்லும்!'
'பரிட்சை நெருங்கிட்டது...'
'அதுதான் தெரிந்த விஷயமாயிற்றே!'

'எனக்கு தமிழ்ப் பாடம்.....'
'சுத்தசூனியமென்பதும் தெரியுமா?'
'உங்களுக்குத் தமிழ்...'

'பச்சைத் தண் ணீர் மாதிரி!'
'நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை!'

'நான் சொல்லவா?'

நான் நிமிர்ந்து அவன் முகத்தைப் பார்த்தேன். அவன் சொன்னன்:

'ஒவ்வொரு நாளும்...'
'உம்...'
'மாலைவேளையில்...'
'உம்...'
'உம்முடைய அறையிலே...'

'உம்...'
'விளக்கின் ஒளியிலே...'
'உம்...'

'உமக்குப் பக்கத்தில் நான் இருந்து...'
'உம்...'
'என்ன செய்கிறது?'
என்று கேட்டுவிட்டு,

அவன் குறும்பாகச் சிரித்தான்.

‘பானை செய்கிறது! என்றேன் நான், பொய்க் கோபத்துடன்.

‘கோபம் வேண்டாம் ரத்தினை! இன்னுமென்ன, சுமார் ஒருமாத காலந்தானே இருக்கிறது பரீட் சைக்கு! அவ்வளவு நாளும் நான் பாடம் சொல்லித்தருகிறேன் உமக்கு! இதைத்தானே கேட்டார்கள்?’

என் முகம் என்னையறியாமல் மலர்ந்தது.

‘இதைத்தான் கேட்டேன். இதற்கு எத்தனை பரிகாசம் உங்க ஞக்கு?’

‘அதுசரி; இந்தப் பாடப் புத்தகம் வைக்கிறவர்கள் இருக்கிறார்களோ, அவர்களெல்லாம் உம்முடைய கட்சிதான்!’

‘ஏனோ?’

‘மாணவர்களைப் பழுதாக்கக் கூடாதென்பதற்காக, வரண்ட பகுதிகளைத் தேடி எடுப்பார்கள், அநேகமாப்! இந்தமுறை ‘கிருட்டினன் தூதுச் சருக்கம்’ இருக்கிறதே; சுவையாக – ‘காதல் கிதல்’ – ஒன்றுமிருக்காது!’

‘அதுதான் நல்லது’

‘உன்னைமாய்த்தான் சொல்கிறோ? நெஞ்சைத் தொட்டுச் சொல்லும்! ...ஓ! நேரமும் தெரியாமல் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. நான்...’

‘என்ன அவசரம்?’

‘போகவேண்டாமா?’

‘இனிமேல் ஒவ்வொருநாளும் சந்திக்கலாந்தானே!’

‘ஓஹோ!’ என்று அவன் சிரித்தான். பிறகு ‘இனிமேல் இந்த மாதிரி வம்புக் கதை பொன்றும் பேச முடியாது! இங்கே வந்து

விட்டால் நான் வாத்தியார்; நீர்மாணவி. நான் சொல்கிறபடி யெல்லாம் நீர் கேட்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால்....’ என்றார்கள்.

‘அடிப்பிரீர்களோ?’

‘அடிக்கிறதா? கன்னத்தைக் கிளிப் பிய்த்துவிடுவேன்! என்று அவன் சொல்லும்போதே, என் கண்மை கிளித்தது. உடம் பெல்லாம் ஒரு இனப் உணர்ச்சி பாய்ந்தது. நான் பதில் சொல்லும் அவன் எழுங்குசொன்னேடு, ‘அதெல்லாமிருக்க, எனக்குச் சம்பளமென்ன, பாடம் சொல்லித்தருவதற்கு?’ என்றார்கள்.

‘எத்தனை ரூபா தரவேணும்? சொல்லுங்கள் தருகிறேன்!’

‘பணத்தை ஏன் எனக்கு? வேறே?’

‘எனக்குத் தெரியும், நான் வாங்குவதுபோல் வாங்கிக்கொள்கிறேன்’ என்று கூறி, ஒரு ‘மாதரி’ யாக எண்ணைப் பார்த்துச் சிரித்தான். அதன் அர்த்தத்தை அறி ந்துவிட்டவள்போல நானும் சிரித்தேன்.

‘போய்விட்டு நானை வருகிறேன்’ என்றார்கள்.

‘நல்லது’ என்றேன், எண்ணை மறந்த நிலையில்.

இது என்ன விந்தை! நானு இப்படிப் பைத்தியமாகி விட்டேன்? பாலு என்ற மலைரைச் சுற்றிச்சுற்றி, என் இதயவண்டு என் நாட்டியமாடுகிறது? இதற்குமுன் எத்தனை வாலிபர்களைக் கண்டிருக்கிறேன்; பேசிப் பழக்கியிருக்கிறேன்; பரிகாசனு செய்து அவர்கள் முகத்தைக் கறுக்க வைத்து

ஒக்கிறேன்! — அந்த வாலிபர்களில் ஒருவரைப்பற்றியாவது ஒரு கணம்கூட நான் சிந்தித்ததில் கீழே? · இவன் வாய்த்துடுக்கில் என்னை மிஞ்சி விட்டான்! பரிகாசஞ்செய்து என் தலையைத் தாழுவைக்கிறேன், என்றால் தாழுத்தாழு என் இதயமல்லவா அவன் பாதங்களில் சரணமடைந்து விட்டது!...

அடுத்தநாள் தொடக்கம் பாலு விடம் நான் தமிழ்ப்பாடம் கேட்டுப் படிக்க ஆரம்பித்தேன். பாடமா கேட்டுப் படித்தேன் நான்? அவனை ஒவ்வொருநாளும் சந்திப்பதற்கு ஒரு சாட்டாகவல்லவா அந்தப் ‘பாடம் கேட்டல்’ இருந்தது!

‘பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்’ என்பார்கள். ஆனால், பாலு வோடு பழகப்பழக அவன் இனித்தான், தேன்போல! ‘நித்தம் போக முத்தம் சலிக்கும்’ என்றும் சொல்லார்கள். ‘முத்தம்’ என்று ‘முற்ற’த்தைத்தான் சொல்வார்கள். ஆனால், பாலுவின் வருகையால் முற்றம் சலிக்கவில்லை. எனக்கும் அவனுக்குமிடையே இருந்த சொஞ்சக கொஞ்சக்கூச்சம்தான் சலித்தது. சலித்துக்கொண்டு, அது ஒழிப்போய் விடது! மனத்தோடு மனம் பேச வதுபோல நாங்கள் பேச ஆரம்பித்தோம். யாராவது தன்னுடைய மனத்தோடு பேசுகையில் — அதாவது சிந்தனை செய்கையில் — வெட்கப்பட்டதுண்டோ? நாங்கள் அந்தநிலை அடைந்துவிட்டோம். இந்தநிலை ஏற்பட்டுவிட்டால்தான் கதைகளில் காதல் வந்துவிட்டதாக எழுதுவார்கள் போலும்! (என் வரதரே! நீங்கள் அப்படித்தான் எழுதுகிறீர்களா?)

எங்கஞ்சுள் ‘காதல்’ என்ற வார்த்தையே வந்ததில்லை. ‘ரத்திலு, என் அண்டே! நான் உம்மைக் காதலிக்கிறேன்!’ என்று அவன் ஒருநாளாவது சொன்னதில்லை! நானும் ‘ஆருயிரே! என் இதயத்தைத் திருஷ்ணிட்டார்களே!’ என்று சொன்னதில்லை. பின் எப்படி நாங்கள் ஒருவரையொருவர் ‘காதலித்ததாக’ச் சொல்லலாம்?

காதலோ, மன்னைங்கடியோ! எங்கள் கிடேகம் வளர்ந்தது. ‘கிருஷண் தூதுச் சருக்கம்’ படித்தபோது தெரிந்தது; துரெளபதி யின் துகிலை யாரோ உரிந்தபோது, அது வளர்ந்ததாமே! — அப்படி வளர்ந்தது நமது கிடேகம்.

இந்தநிலைமையில் பரீட்சையும் வந்து போயிற்று. பரீட்சை முடிந்த பிறகு, முன்போல ஒவ்வொரு நாளும் பாலு வர முடியவில்லை. இருந்தாலும், வாசத் தில் ஒரு முறையோ இரண்டு முறையோ என்னைச் சந்திக்காமல் இருக்க மாட்டான். நாலைந்து தினங்களாகப் பட்டினி கிடந்தவனுக்குச் சுவையான சாப்பாடு அகப்பட்டு விட்டால் எப்படியிருக்கும்? அது மாதிரித்தான் பாலு என்னைச் சந்திக்கவரும் நாட்களிலும் எங்கள் கிலைமை இருந்தது.

இப்போதெல்லாம் நான் முன் போலில்லை. பாலுவோடு நெருங்கிப் பழகப் பழக, பெண்மையின் இயற்கையான சில குணங்கள் என்னை வந்தடைந்தன. பெண்மைக் குணத்துக்கேற்ப, என்னுடைய உள்ளக் கிளர்ச்சியை — வெறியை — நான் ஒரளாவு சாங்தப்படுத்திக்கொள்வேன். ஆனால், பாலு?..... உண்மையில் பைத்தியக் காரர்களைப்போலத்தான்

நடந்துகொள்வான். பெத்தாச்சியும் வீட்டிலில்லாவிட்டாலோ, கேட்கவேண்டாம்! அதையெல்லாம் நினைத்துப்பார்க்கவே இப்போது வெட்கமாக இருக்கிறது!

.....

பாலுவி ன் இந்த உணர்ச்சிவெறி, எல்லையைத் தாண்டி விடுமோ என்று எனக்குப் பயந்தான்.

‘ரத்தினு! எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் ‘இந்தமாதிரி’ நாங்கள் இருக்க முடியும்?’

‘எத்தனை நாட்களாயினும்...?’

‘முடியாது ரத்தினு! என்னால் முடியவே முடியாது! பெண்களுக்கு உணர்ச்சியென்பதே குறைவதான் போலும்!’

‘உந்தத் தத்துவத்தை நிங்கள் மாத்திரம் சொல்லிக்கொள்ளுங்கள். வேறு யாருமே நம்பப்போவதில்லை. உணர்ச்சிக்கு அடிமையாகி விடுவது பெண்தான். எத்தனையோ சந்தர்ப்பக்களில் ஆண்கள் இரும்பாகவும், கல்லாகவுக்கூட மாறிவிடுகிறார்கள்!’

‘சொல்லிக்கொள்! எங்கள் விஷயத்தையே பார்..... வேண்டாம் ரத்தினு! இனிமையான மாம்பழங்களைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்து முகர்ந்துகொண்டிருந்தால் வாய் இனி துவிடுமா? ஆவல் தணிந்துவிடுமா?’

‘உடனே எடுத்துக் கடித்துத் தின்றுவிடலாம்; மிறகு கஷ்டப்படுவது மாம்பழந்தானே?’

‘விபரீதமாக நினைக்கிறோய் ரத்தினு! பார் மாம்பழம்? யார் சாப்பிடுவது?’

‘நான் மாம்பழம்...’

‘இல்லை. எனக்கு மாம்பழம் நீ; உனக்கு மாம்பழம் நான்!’

‘பேச்சில் உங்களோடு நான் வெல்ல முடியுமா? நீங்கள் தமிழ்ப்பண்டிதர்?’

‘உன்னுடைய உண்மையான அபிப்பிராயந்தானென்ன?’

‘சாட்டிடவேண்டிய காலம் — தகுதி — வரும். அப்போது சாப்பிடலாம், மாம்பழத்தை?’

‘அந்த ‘தகுதி’கான் எப்போது வரப்போகிறதோ?’

‘இதுகூடவா தெரியவில்லை? என்னுடைய பெயரை ‘மிஸஸ். ரத்தினு பாலகிருஷ்ணன்’ என்று எழுதுகிறபோது!’

பாலு ஒரு பெருமூச்சு விட்டான். மிறகு, ‘ரத்தினு! இவ்வளவு நேரமும் நீ என்னைத் தவறாக நினைத்துவிட்டாய்! என்றான்.

‘என்ன சொல்கிறீர்கள்?’

‘கல்யாணத்துக்கு முன்னமே தகுதி வருமுன்னரே நான் பழத்தைச் சுவைக்க விரும்புவதாக எண்ணிவிட்டாய்!’

‘இவ்வளவு நேரமும் அதைத் தானே சொன்னீர்கள்?’

‘ரத்தினு! நான் அவ்வளவு மோசமானவன்றை. அந்தத் ‘தகுதி’தான் - கல்யாண தினந்தான் - எப்போது வருமென்று கேட்டேன்’

என் நெஞ்சிலிருந்து ஒரு பெரிய பாரம் இறங்கியதுபோலிருந்தது. பாலுவைப்பற்றித் தவறான அபிப்பிராயம் கொண்டதற்காக மிகவும் துக்கப்பட்டேன். இதனால் பாலுவைப்பற்றி என் உள்ளத்தில் இருந்த நன்மதிப்பும் மிக அதிகரித்தது.

‘என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்! என்றேன்.

‘மன்னிப்பதா? உம் ஹம். மறுமலர்ச்சி

அந்த வழக்கந்தான் என்னிடம் கிடையாதே! அதுவும் உன்னி தத்திலா?

‘இன்னே?இதோ நாலு அடி போட்டு உங்கள் கோபத் தைத் தீர்த்துக் கொள்ளுங்கள்?’ என்று சொல்லிக்கொண்டே முது கைத் திருப்பிக் காண்பித்தேன்.

‘அதுதான் சரி!’ என்று அவன் குறும்பாகச் சிரித்துக் கொண்டே எழுந்தான். ஒரு நிமிஷம் தாமதித் தால், என் முதுகில் செல்லமாக நாலு அடி போட்டிருப்பான்! அதற்குள் நான் கதவுப்பக்கமாக எட்டிப் பார்த்துவிட்டுக் குரலைத் தாழ்த்தி, ‘பெத்தாச்சி!’ என்றேன்.

சட்டென்று பாலு தன்னுடைய இடத்தில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டான். உபாத்தியாயர் இல்லாத சமயம், வகுப்பில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த மாணவன், ‘வாத்தியார் வருகிறோ?’ என்றுதம் ஒடிப்போய் நல்லயில்லை மாதிரி இருப்பானே, அந்த ஞாபகந்தான் எனக்கு வந்தது. ‘கலகல்’ வென்று கைதட்டிச் சிரித்தேன். அப்போதுதான் பாலுவுக்கு விளங்கற்று.

‘எமாற்றிவிட்டாயா?’ என்றஞ்.

‘பின்னே, உங்களுக்கு எந்த நேரமும் விளைபாட்டுத்தானு?’

அவன் மறுபடியும் எழும் பவில்லை.

‘பேசிக்கொண்டிருந்த விஷயத்தை மாற்றிவிட்டாயே! நான் கேட்டதற்குப் பதில் என்னே?’

‘என்ன கேட்டார்கள்?’

‘சாப்பாட்டு விஷயம்?’

‘நன்றாகப் பசிக்கிறதோ?’

‘காண்டேகருடைய நாவல்கள் வாசித்தால் உனக்குத் தெரியும். இது மிகப் பொல்லாத பசி!’

‘இந்தப் பசி யை அகற்றுவதற்கு?’

‘உன்னைக் ‘கல்யாணம்’ செய் துகொள்ள வேண்டுமே!’

‘கல்யாணம் என்ற சுயிற்றினால் என்னைக் கட்டி, உங்கள் அடிமை யர்க்கிவிட.....’

‘இல்லை; உன் அடிமையாகிவிட!’

‘இப்போதே கல்யாணம் செய் துகொள்ள உங்களுக்கு வெட்ச மாயில்லையா?’

‘வெட்சத்தைப் பார்த்தால் முடியுமா? வெட்கமென்ன இதிலே?’

‘வேண்டுமானால் என் படிப்பை விவரவோடு நிறுத்திக்கொள்ளலாம். உங்கள் படிப்பு?’

‘அதற்கென்ன? இனிச் சர்வகலாசாலைக்குத்தானே? கல்யாணமானால் படிக்கக்கூடாதோ?’

‘பிரயோசனம் என்ன? நீங்கள் அங்கே கொழும்பிலும், நான் இங்குமாக.....’

பாலு ஒரு நிமிஷம் மொன்றாகச் சிரித்தை செய்தான். நான் தொடர்ந்து சொன்னேன்:

‘அதிலும் பார்க்க இந்த நிலைமையே நல்லதல்லவா? ‘கல்யாணம் ஆகும்வரதான் காதலின் இனிமை நன்றாக இருக்கிறது’, என்று எங்கேயோ படித்திருக்கி ரேன். அது உண்மைதானே?’

இந்த உண்மை பாலுவின் மனதில் பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதை அவன் முகம் எடுத்துக் காட்டிற்று. (தொடரும்)

.புதுமணப் பெண்ணே,

தெரிந்துகொள்!

“ரூபலேகா”

எனது அன்புமறவாத சொர்
ணத்துக்கு.

கடிதம் கிடைத்தது, உனது
திருமணச் செய்தி அறிந்து மிக
வும் ஆனந்தப்பட்டேன்.

“நான் உங்களைப்போல் கவி
யாண பந்தத்தில் மாட்டிக்கொள்
ள மாட்டேன். ஆண்களோடு ‘சரி
நிகர் சமானமாக’ வாழ்க்கையை
நடத்தி உங்களுக்கெல்லாம் வழி
காட்டப் போகிறேன்” என்று
விருப்புடன் பேசவாயே, அது
எங்கே போச்சு? எனக்குத் தெரியும்,
இந்தமாதிரிப் பெண்கள்
தான் கவியாணமும் பண்ணிக்
கொண்டு ‘ட்சின்’ கணக்கில் பின்
கீலகளைப் பெற்று வழிகாட்டுவார்
களென்று! நான்தான் இப்படி
வகையாய் வந்து மாட்டிக்
கொண்டே ஏன் றுல் நீயும்
இந்த விஷயத்தில் துணிந்து இறங்கிவிட்டாயே! வாடியம்ரவா!
ஏத்தனை நாளைக்குத்தான் இல்லற
உலகத்தைப் பார்க்காமல்,
அடங்கிக் கிடப்பது?

அதுசரி, உனக்குக் கணவனுக
வரப்போகிறவர் என்னவேலை?
ஆள் எப்படி? முன்பே உனக்கு
‘அறிமுகம்’ ஆனவர்தானே?
உன்னுடைய சம்மதம் இல்லா
மலா கவியாணம் நடக்கும்? அ
தைப்பற்றி ஏன் நீ எழுதவில்லை?

உனது ‘அவ’ருக்கு ‘பிச்சுப்
படுங்கல்’ ஏதாவது இருக்கிறதா? அதாவது தங்கை, தமக்கை
என்று யாரும் இருக்கிறார்களா? அப்படியாலும் உன்பாடு
சங்கடத்தில்தான் முடியும். ‘தங்கைக்கு விவாகம் செய்யப்போகி
றேன்; தமக்கைக்கு கவியாணஞ்சு
செய்யப் போகிறேன்’ என்று
உனது சீதனத்திலே கையை
வைத்து விடுவார்; ஜுக்கிரதை!

‘அவ’ரின் தாய் தந்தை எப்படியாம்? உனது எதிர்காலமாமா
வைத்தான் ஒதுக்கிவைத்தாலும்,
மாமி விஷயம் எப்படி? உனது
‘அவர்’, ‘அம்மா பிள்ளை’ பாய்
இருந்தால் உன்பாடு அதோகதி
தான்! அவர் ‘அம்மா, அம்மா!’
என்று அம்மாவின் காலைச் சுற்றிக்கொண்டிருப்பார். உனது
ஞாபகமே இல்லாமல் போய்
விடும். எப்படியென்றாலும் ‘அவரை’ கைக்குள் போட்டுக்கொள்.
அதனால் ‘நீ பொல்லாதவள்’,
என்று பெயரெடுத்தாலும்பாதகமில்லை. எப்படித்தான் அடித்துக்கொண்டாலும் தாயும் பின்லையும் ஒன்றுசேர்ந்து விடுவார்கள். நீதானே ‘வெளிவாய்’. எங்கேயாவது இந்த விஷயத்தைக்
கக்கிவிடாதே! உனது மனதோடு
வைத்திரு.

உன்னு 'அவ்'ருக்குக் கொழும் பில் வேலை என்று எழுதியிருங் தாப். இந்தக்காலத்து வாஸிபர் களுக்கே நிதானம் இல்லையடி.. இன்றைக்கு 'துதியே, கிளியே!' என்று சொல்லிக் கவியாண்டு செப்புகொள்வார்கள். நாளைக்கு வேறொரு பெண்ணை வைத்த கண் வாங்காமல் பார் த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு “பார் த்தாயா, அவள் எவ்வளவு அழுகாய் இருக்கிறாள். அவளுடைய புன்சிரிப்புக்கே உயிரைக் கொடுக்கலாம் போல இருக்குதே” என்று குதிப்பார்கள்! அதிலும் கொழும்பென்றால் சொல்ல வேண்டியதில்லை; நல்லபிள்ளையும் கெட்டுப்போகும்! உன்னு கண வாக வரப்போகிறவரின் குணமெப்படி? நீயானால் இராமர் ‘ரைப்’ (Type) என்று எழுதி யிருக்கிறாய். ஆனால் எனக்கு நம் பிக்கையில்லை:

இக்காலப் பிள்ளைகளில் நூற்றுக்குத் தொண்ணாறு பேரும் சிட்டாடுவார்கள். வீட்டுக்குச் சிறேகிதர்களைக் கூட்டி வர்த்த கூட்டம் போடுவார்கள். பிறந்த தினம் அது இது என்று சொல்லி மெல்லிசாக ‘தண்ணீர்’ பாவிப் பார்கள். ஏதற்கும் நீ கொஞ்சம் உஷாராய் இருந்தால் நல்லது. சிட்டாடுவதற்கென்று சிறேகிதர் யாராவது வந்தால் நல்லாய் ‘சூடு’ கொடு. பாத்திரங்களைப் பார் பார் என்று கிழே போடு. வேலைக்காரப் பெண்ணிடம் சொல்லி அவரை ஒன்றுக்குப் பத்துத்தரம் இழுத்தடி. உடத்திர

வும் பொறுக்காமல் உன்மேல் கோபிக்க வந்தாரானால் ‘நான் பொல்லாதவள்’ என்று சொல்லி லேசாக அழுத் சொடங்க. எல்லாம் சரியாகின்டும். எல்லாவற் றையும் மனத்தோடு வைத்திரு.

கவியாண்மான பதித்தில் கொன்சம் ‘கூச்சக்காரி’ போல் நடந்து கொள். அதிசமமாய் புருஷனைக் கண்டுவிட்டவள் போல் நடந்து கொள்ளாதே; பிறகு உன் சொல் ஹக்கு மதிப்பில்லாமல் போய் விடும். வீட்டிலே ஒருவரும் இல்லாத நேரத்தில் உன் கணவன் ஒருமாதிரி அசட்டுத்தனமாய்த் தான் நடந்துகொள்வார். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் உனக்குத் தேவையானதைதுவோ கேட்டு வாங்கிக் கொள். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைத் தவற விட்டுவிடாதே!

உன்னு மாமியுடன் வசிக்கும் போது சர்வ ஜாக்கிரகையாய் இருக்கவேண்டும். நீ உன்னு கண வானுடன் ‘மொச் போச்’ என்று பேசுவதைக்கண்டு பொறுமைப் படுவாள். பிள்ளைக்கு மாயமாலம் காட்டுகிறார் என்று உன்மேல் எரிந்து விழுவாள். உன்னு நடையுடையைக் கண்டு பொறுமை வாள். உங்களிருவருக்கும் ஒரு ‘தலைமுறை’ வித்தியாசம் என் பதுதான் உனக்குத் தெரியுமே! அதற்கெல்லாம் கோபி த்துக் கொள்ளாதே!

முக்கியமான ஒரு விஷயத்தை மறந்து விட்டேன. கவியாணம் முடிந்து நீ புருஷன் வீட்டிற்குப்

போனதும் பக்கங்களிலுள்ள — உனக்கு அறிமுகமாகாத பெண்கள், பெண்பார்க்க வருவதாகச் சாக்கிட்டுத் தங்கள் உடை — நகைபலங்காரத்தை நீ பார்க்கும் படி 'சோடி'த்துக்கொண்டு வருவார்கள். அப்பொழுதெல்லாய் உன் பிறக்கத் வீட்டை நினைத்துக் கொண்டோ அல்லது அவர்களது அலங்காரத்தில் மயங்கியோ அசட்டையாய் இருந்துவிடாமல், "வருங்கள்; இருங்கள்!" என்று உபசரி. இதுதான் உனக்கு முதல் 'பரீட்சை'. இதில் வெற்றிபெற உன்னைத் தயார் செய்துகொள்.

இந்தப் பெண்களிடம் நீ நல்ல அபிப்பிராயத்தைப் பெற்றுவிட

தமிழன் மாட்சி

ஆசிரியர்: தேல்லியூர் எஸ். நடராஜன். பிரசரித்தவர்: இளைஞன் பிரசராலயம், 2, காரண்ட்பாஸ் ரேட், சென்னை. கிடைக்குமிடம்: ஸ்ரீ வங்கா புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம். விலை ரூபா 1/50.

பண்ணடத் தமிழ் நால்கள் பலவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு தமிழ்மக்களின் பெருமைகளை நமக்கு எடுத்துக் காட்டிக்கூர் ஆசிரியர். அத்துடன் நில்லாது, இன்றுள்ள தமிழ்மக்களின் குறைகளை இடித்து இடித்துக் காட்டுக்கூர். கடைசியாக, "தமிழ்நாட்டின் உயர்வழி"க்கு வழிகாட்டுக்கூர்!

சுவர்க்கவாகி சுவாமி விபுலானந்த அடிகளார், "ஆர்வாழன் இவ்விளந்தமிழர் தமிழகத்தின் பழைமையையும் செழுமையையும் குறித்து அறிஞர் கூறிய முடிபுகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து "தமிழன் மாட்சி" என்னும் இக்கட்டுரையை வரைகின்றூர். இவ் வெளியீடு தமிழ் மாணவர்க்குப் பயன்படு நீர்மையதாகும் என்பது எனது உள்ளக் கிடக்கை" என்று இந்தாலைப்பற்றிக் கூறியிருக்கும்போது நாம் அதிகம் கூறவேண்டியதில்லை.

டால், உன் பெய்ரே எழும் பிவிடும். இல்லாவிட்டால் உன் ஜைக் கொண்டு போய் அதலை பாதாளத்தில் தள்ளிவிடுவார்கள் இந்த வம்பிகள்!

அதோ குழந்தை அழும் சப்தம் கேட்கிறது.

இன்னும் எவ்வளவோ உனக்குச் சொல்லவேணும். எல்லாம் கல்யாணத்தின்போது நேரி ஸ்சொல்லுகிறேன்.

கனியான ஆனந்தத்தில் பதில் போட மறந்துவிடாதே!

இப்படிக்கு,
உனது பிரியமுள்ள
சரஸ்வதி.

பச்சை பச்சையாய்.....

“எனக்கது முடியா” தென்று
என்னவோ சொன்னே னென்று
மனக்கொதிப் புற்றுப் “புத்தி
மதி”புகல் ‘சாரதா!’ நான்
எனக்கது முடியா தென்றேன்
என்பதை உண்மை யாக
மனத்திலே கொண்ட ரில்லை!
மறுத்துரை செய்ய லானீர்.

பச்சையாய்ச் சொன்னால், இன்பம்
பருகிட உலகில் யார்க்கும்
இச்சைதான்; அதற்கா ணலும்
இசைந்திடேன் எவ்வரை யேலும்
விச்சையால் ‘உச்ச’ என்றேன்;
வேறிலை; எதையோ எண்ணிச்
சர்ச்சையைக் கிளப்பி ஒவ்வாச்
சங்கது பலவும் சொன்னீர்!

● “எனக்கது முடியாது!”என்று
நாவற்குழியூர் நடராஜன் சோன்
னதும், அவருக்குச் ‘சாரதா’ ‘புத்
திமதி’ புகன்றதும் வாசகர்கள்
அறிந்தவை.

‘வேண்டும் புத்திமதி’ யைப்
படித்த நாவற்குழியூர் நடராஜன்
மீண்டும் இப்போது எழுதுகிறார்:

எனது கவிதைக்குச் சரியான
அர்த்தம் தெரிந்து கொள்ள
வில்லை நீங்கள்! இதோ அதன்
கருத்தை.....

சரியெது பிழையெ தென்று
சாற்றிடல் உலகில் யார்க்கும்
அரிதரி(து); அதிக பேர்கள்
அனுசரிப் பவைதா னென்றும்
சரியல்; வாழ்வில் ஆண்பெண்
சங்கமம் என்ப தேதான்
பெரிதல்; அதைவி இத்தல்
பிழையெனல் எவ்வா றம்மா?

கானிடை அலரும் சூவம்
கருங்கடல் ஈலும் முத்தும்
மானிடர் சுகியா விட்டால்
‘மண்’எனல் என்ன நிதி?
தேனெடு மாறு கொள்ளும்
திஞ்சுவை மொழியார் இங்கு
ஆலைடு கூடா விட்டால்
அதர்மமா? செயற்கை யாமா?

இயற்கையின் நியதி தன்னை
இலர்பலர் கடக்க வல்லார்;
கயற்கனூர் மோக மென்ன
கத்தாரிக் காயா தள்ளா?
வியப்பிது! எதற்கு மொவ்வோர்
விதிவிலக் குண்டென் ரூல்நீர்
பயப்படு கின்ற தென்,இப்
பார்முறை சிலர் வெறுத்தால்?

— நாவற்குழியூர்
நடராஜன்.

● “துழந்தை எப்படிப் பிறக்கிறது?” என்று ஒரு தமிழ்ப் புத்தகம் சமீபத்தில் வெளியாயிற்று. அதில் துழந்தை எப்படி உற்பத்தியாகிறது, எப்படிப் பிறக்கிறது — என்பவைகளைப் பற்றி ஒரு ‘அப்பா’ தமது சின்னப் பேண்குழந்தைக்குக் கொஞ்சங்கூட வேட்கமில்லாமல் பச்சை பச்சையாகச் சோல்லிக் கோடுக்கிறூர். ஆனால் நிஜவாழ்விலோ?.....

குழந்தை எப்படிப் பிறக்கிறது?

○ கு. பெரியதம்பி ○

விளையாடச் சென்றிருந்த
இடத்திலே புதிய பிரச்சினை
ஒன்று அவனுக்கு உதயமாகிவிட
த்து. விளைபாட்டையும் நிறுத்தி
விட்டுத் திரும்பி வந்து சேர்ந்தான். அப்பொழுது நான் விருந்தையிலிருந்து வாசித்துக்கொண்டிருக்கேன். மனைவி அடுப்படியிலே சமையல் செய்துகொண்டிருந்தான். அவன் என்னிடம் வாவில்லை; நேரே தாயிடங்கெண்றுன். “அம்மா, நடராசனுக்கு ஒரு தங்கச்சி இருக்கிறோன். ஏனம்மா, எனக்கில்லை?” என்று கேட்டான்.

பொறுத்த தருணக்கிலேதான் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டான். கேற்று எதிர்பாராத வகையிலே மழைபெர்து விறகு நீண்டிருந்தது. அதை எடுத்துவந்து அடுப்பிலேவைத்து ஊதுகிறோன், ஊதுகிறோன்; பற்றியபாடில்லை. ஒரே புகையமைம். புகை குடித்து அவளிருக்கணக்களிலிருந்தும் நீர் பெருக்கிக்கொண்டிருந்தது மூச்சு விடுவதே கஷ்டமாக இருந்தது. இந்த நிலைமையிலேதான் அவன் அலட்டுவதற்கு வக்கிருக்கிறோன்!

விழுந்து விழுந்து அடுப்பை உனதிக்கொண்டிருந்தவள் நிமிர்ந்து பாத்துப் “போடா அங்காலே!” என்று சீறினால். புகையின் அகோரத் தால் பெற்ற பிள்ளை என்றுகூடக் கவனிக்க வில்லை. அடுப்புப் பற்றாமலிருந்தால் அம்மாவுக்குக் கோபம் வருமென்பதை அவன் முன்கூட்டுப்பேர்வை அறிவான். ஆகையால் இப்பொழுது அவன் கோபத்தைக் கண்டு அவன் வெருண்டு விடவில்லை. ‘அம்மாவுக்கு உதவி செய்து அடுப்பைப் பற்றவைத்து விட்டால், அதன்பின் அவன் கோபம் தணிந்துவிடும். பின்பு எது வேண்டுமானாலும் அவளிடம் கேட்கலாம்’ என்று எண்ணியவனும் வெளியே சென்று அங்குமிங்குமாகக் கண்ணேசு செலுத்திக் கவனித்தான். கோடித் தாழ்வாரத்திலே ஒரு பன்னை டைமையிலே நீண்டாது தப்பியிருந்தது. அவனுக்கு அதைக் கண்டதும் பெருஞ்சங்கோடும் வந்து விட்டது. ஒடிச்சென்று அதை எடுத்துவந்து தாயிடம் கொடுத்தான்.

“ஏனம்மா, அடுப்புப் பற்ற மாட்டேனன்கிறதோ? இந்தா, காய்ந்த பன்னைடை; இதை வைத்து ஊது”என்றுன். அவனுக்கு அப் பன்னைடையைக் கண்டு அளவற்ற ஆனந்தம் வந்துவிட்டது. அடுப்பிலே வைத்து ஊதினான். ஒரே முறையில் நெருப்புப் பிரகாசமாகப் பற்றி எரியத் தொடக்கியது. அவள் சிறிது நிப்பமதி யாக மூச்சவிட எண்ணி வாசற் புறமாக வந்தாள். இனிமேற் கேட்டால் அம்மா கோபிக்கமாட்டாள் என்ற துணிவு அவனுக்கு வந்து விட்டது.

“நடராசனுடைய தங்கச்சி சிரிக்கிறான், அம்பா!” என்றுன். இதைச் சொல்லிக்கொண்டு அவன், அவள் காலோடு சாய்ந்து விட்டான். அவனுடைப சாதுரியத்தைக் கண்டு அவள் ஆனந்த முங் கொண்டாள்.

“சிரிக்கத்தானே வேல னும், சிரிக்கட்டுமேன்; அசற்கென்ன?”

“இல்லையம்மா, நடராசன்தான் அவனுக்குச் சிரிப்புக் காட்டுகிறுன். அவன் விளையாட விளையாட அவள் பார்த்துச் சிரிக்கிறுன்!”

“சரி; அவன் விளையாட்டுக் காட்டினால் நீயும் போய்க் கூட விளையாட்டுக் காட்டு. அவள் நன்றாகச் சிரிக்கட்டுமே” என்று தாய்க்குறினான். உடனே அவன் தன் முகத்தைத் தொங்கப் போட்ட படி, “அவன் என்னை விடுகிறு னில்லை” என்றுன்.

‘என்ன?’

“தன் னுடைய தங்கச்சியாப்; நான் அவனுக்கு விளையாட்டுக்

காட்டக்கூடாதாம்”

“அவனுக்குத்தான் ஒரு தங்கச்சி. விடமுடியாதன்றுல் திருக்கட்டும். நீ போய்ப் பம்பரத்தை எடுத்துவைத்து விளையாடு!”

இப்படிக் கூறினால் அவன் சென்றுவிடுவான்; அப்பால் தன் காரியங்களைக் கவனி க்கலாம் என்று அவள் நினைத்தான். ஆனால் அவனு இசற்கெல்லாம் எடுப்பு பவன்? தான் கேட்கவேண்டிய வந்த முதற்கேள்வியை இப்போது கேட்டான்.

‘நடராஜனுக்குத் தங்கச்சி இருக்கிறான்; பத்மாநாதனுக்குக் கூட ஒரு தங்கச்சி இருக்கிறான்; ஏன் எனக்கில்லை?’

இசற்கென்ன பதில் கூறுவதென்று அவனுக்குத் தெரிய வில்லை. பதில் கூறுவிட்டால் அவன் விடப்போவதுமில்லை. “அப்படித்தான்டா, அவர்களுக்கெல்லாம் தங்கச்சிமார் பிறந்தார்கள். உனக்கு அப்படிக் கிடைக்கவில்லை” என்றுன்.

“அதுதானம்மா நான் ‘ஏனை நீது’ கேட்கிறேன்”

“அப்படித்தான்டா!” என்று கூறி மழுப்பினாள் தாய்.

“நடராசனுடைய தங்கச்சியை அவனுடைய அம்மா பெற்று என்று சொல்லுகிறான். அப்போது நீ ஏன் எனக்கொரு தங்கச்சி பெற்றுத்தரக்கூடாது?”

இதுவரை ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டுவந்து விட்டாள். ஆனால் இது மிகவும் கஷ்டபான ஒரு சந்தர்ப்பம். இக்கேள்விக்கு என்ன விடையளிப்பதென்பது அவனுக்குப் புலனுக்கில்லை.

“அடிப்பு அனைக்குவிட்டது; பற்றவைத்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று கூறி அப்பாலே சென்றான். தான் சென்றவுடன் அவன் அதை மறந்துவிடவான் என்று என்னினான். ஆனால் அவனே அவள் மீண்டும் வரும்வரை அங்கேயே நின்று அதே கேள்வி வைபத் திருப்பிக் கேட்டான்.

‘அதற்கென்ன, அதெல்லாம் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம். இப்போ நீ போய் விளையாடு; சமைக்கவேணும்; சேர்ம் போய் விட்டது. அப்பா கோழிக்கப் போகிறார்!’

“எப்போ அம்மா பெற்றுத் தருவாய்” – இன்னோர் உபனினைவையும் வினாவினான். நடராசன் தன் தங்கச்சியுடன் விளையாட விடாது கடுத்ததிலே அவனுக்கு அவ்வளவு கோபம். விரைவாக தனக்கொரு தங்கச்சி கிடைத்துவிட்டால் அவனுக்கு ஒரு கல்பாடம் படிப்பித்து அவனை வெட்க வைக்கலாம் அல்லவா?

ஆனால் அவனுடைய கேள்வியைப் பார்க்க அவனுக்குச் சிரிப்புவந்துவிட்டது. அவனுடைய கேள்வியைப் பொருட்படுத்தாத வள்போல வேறுபக்கம் பூலனைச் செலுத்துவதாகப் பாசாங்கு செய்தாள். அவன் விடவில்லை. அவளைச் சுரண்டிச் சுரண்டிக் கேட்டான்.

‘எப்போ அம்மா பெற்றுத் தருவாய்?’

‘இப்போ நீ போய்விளையாடு. பெரியம்மாவினுடைய தங்கச்சியை வாங்கிக்கொண்டுவந்து தரு

கிறேன். நீ அவனுடன் விளையாடலாம்’

‘நீ சும்மா?’

‘இல்லை, உண்மையாக!’

அவனுக்கு இந்தப்பதில் சந்தீர் ஆறுகலனித்தது. உடனே இந்தச் சந்தோஷ செய்தியை நடராசனுக்குக்கறிப் பெருமைகொள்வதற்காக அங்கே ஒழிவிட்டான்.

* * *

மனைவியின் சங்கடமான நிலையைக் கண்டு எனக்கு மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது. அவன் வெளியே சென்றதும் அவள் முகத்தைத் திருப்பிப் பார்த்தேன். துக்கம் பொங்கி வந்து கொண்டிருந்தது. ‘கண் செட்டகடவுள்’ என்று கடவுளைச் சபித்துக்கொண்டிருந்திருப்பாள்போல ஏங்கோன்றியது. இன்று அவன் கேட்ட கேள்விகள் அவனுள்ளத்தில் பழைய நினைவுகளைத் தூண்டிவிட்டிருக்கும். ஒரு பெண்குழந்தை இல்லாத துக்கத்தையும் கிளறிவிட்டிருக்கும். அவனைப் பெறுவதற்கு அவள் கிடந்ததும் பெரிது. அங்கும் அருமையாகப் பெற்ற குழந்தைக்கு இன்று ஒரு தங்கச்சி வேண்டியிருக்கிறது. அவள் என்ன செய்வாள்? இவற்றையெல்லாம் யோசிக்கப் பழைய நினைவுகள் எனக்குத் தொடர்ச்சியாகப் புரண்டு வந்தன.

விவரங்களுக்கு விட்டன. தான் தாயாவதற்கான தன்மை தன்னிடம் காணப்படும் என்று மாதந்தோறும் எதிர்பார்த்துப் பார்த்து அலுப்படைந்து விட்டான் என் மனைவி.

வருஷக் கணக்கிலே நாட்கள் ஒடியபின்பு அவள் துன்பம் இன்னும் பெருகிவிட்டது. மனோன்மணி க்கு நாங்கள் விவாகஞ்செய்த மறுவருஷமே விவாகம் நடைபெற்றது. அவனும் நாலு குழந்தைக்குக் தாயாகிவிட்டாள். அவள் என் மனைவியைக் காணும் போது, “என்னடி, என் உனக்கடுத்த வருஷம்தானே கவியாணஞ்செய்துகொண்டேன். இப்பொழுதெல்லாம் நாலு குழந்தைக்குத் தாயாகி விட்டேன்” என்று நோகாயற் குத்துவாள். இப்படியே அவள் தோழியர் ஒவ்வொருவரும் ‘பகிடி’ பண்ணிக்கொண்டிருக்க அவள் துன்பம்கங்குகரையின்றிப் பெருகி விட்டது.

மருத்திப் பிள்ளையாருக்கும், ஆலடி விளாயகருக்கும், உன்னுர்க் கணேஸ்வரனுக்கும் — இன்னும் இல்லாத பொல்லாத தெய்வங்களுக்கெல்லாம் விண்ணப்பங்கள் செய்தாள். பூஜைகள், அபிஷேகங்கள் குளிரக்குளிரச் செய்வித்தாள். பிள்ளை பிறந்தால் என்னென்னவோ ‘லஞ்சங்’ களெல்லாம் தருவதாக ஆசை காட்டினான். ஒன்றிலும் பிரயோசனத்தைக் காணும். எத்தனையோ ‘சாமி’ களும், சந்நியாசிகளும், சாத்திரம் சொல்லியும், ஆசீர்வாதம் புரிந்தும் ஆளுக்கு இரண்டும் மூன்றும் தட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்! ஒருஞரம் பகிடக்கமாட்டாதவள், எத்தனை எத்தனை விரதங்களெல்லாம் பிடித்தாள்! என்னசெய்தபோதும் அந்தக் ‘கண்கெட்ட கெய்வம்’ கண்திறங்கு பார்க்கவில்லை!

கதிர்காம கேஷத்திரத்தைப் பற்றி யாரோ அவனுக்குக் கூறி விட்டார்கள். என்னிடம் வந்து கதிர்காமம் ஒரு புதுமையுள்ள கேஷத்திரம் என்றும், அங்கே சென்று வளைங்கினால், நிச்சயம் பலன் கிடைக்கும் என்றும் கூறி னன். அவள் விருப்பத்தைத் தடைசெய்ய நான் விரும்பவில்லை. ஒருமுறை அப் புண்ணிய தலத்தின் மகிழமையையும் பரிசோதித்து விடுவது என்ற நோக்கத்துடன் புறப்பட்டோம்.

அங்கே போய்த் தரி சித் துவந்த பலனும் ஏமாற்றந்தான். ஆனால் ஆஹுமாதங் கழித்து சிலமாற்றங்கள் மனைவியிடத்திலே தோன்றின. ‘ஆஹாதன் சென்று லும் காரியமில்லை; அது கதிர்காமத்தையன் கிருபைதான்’ என்பது யனைவியின் அபிப்பிராயம்.

ஓங்காளம், புரட்டல், உணவுக்கு மனமின்மை இப்படியாகத் தொடர்ந்தது. பத்துமாத இறுதியிலே மருத்துவப் பெண் “யார் வெளியிலே; கூரையிலே தட்டு” என்றாள். ஆண்பிள்ளையல்லவா! அதற்குத் தந்தையாகிவிட்ட உசாரிலே கூரையிலே பெருமையுடன் தட்டினேன்.

இன்றைக்கு அவனுக்கொருதங்கச்சி வேண்டுமாம்!

* * *

‘எப்போ அம்மா பெற்றுத்தருவாய்?’ என்ற கேள்விக்குத் தாய் சரியான பதில்கொடாது, ‘பெரியம்பாவின் தங்கச்சியை வாங்கித்தருகிறேன்’ என்று கூறியது அவனுக்குத் திருப்தியாயிருந்தது. போனான், ஆனால் அங்கே நடாராசன சும்மா விட்டானா? ‘பெரியமாவினுடைய தங்கச்சியை, அவ

என்னை சிவபாலன் விடுவானு? விடமாட்டான். உன் அம்மா, என்னை அணுப்பி இருக்கிறா எடா! என்று சொல்லிவிட்டான். அவனுக்குச் சந்தேகம் வந்து விட்டது. அவமானமாயும் இருக்கத்து. மனம்போன்படியே ஏதேதோ எல்லாம் சிந்தித்துப் பார்த்தான்.

‘என்னைப் பெற்றது யார்? அம்மாதானே பெற்றார்கள்? அப்படி யானால், அவள் ஏன் ஒரு தங்கச் சியும் பெறக்கூடாது? மீட்டும் மீட்டும் இதைப்பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்த்தான். அப்பொழுது ‘என்னை எப்படி அம்மா பெற்றார்கள்?’ என்ற எண்ணம் உதயமாகி விட்டது. திரும்பி வந்தான்.

‘அம்மா, என்னை நீதானே பெற்றார்க்கு?’

‘ஆமாம்’

‘எப்படியம்மா பெற்றார்க்கு?’

மீண்டும் ஒரு கஷ்டமான சந்தர்ப்பம் வந்துவிட்டது. மூன்போலவே, ஏதோ சிந்தனையிலிருப்பவள் போலக்காட்டி அதைக் கவனியாதவள் போலப் பாசாங்கு செய்தாள்.

‘சொல்லேன், நான் எப்படிப் பிறக்கேன்?’ என்று மீண்டும் கேட்டான்.

அப்பொழுது அயல்வீட்டுக் கிழவி ஏதோ பொருள் இவல்கேட்டு வந்தாள். அவள் முன்னிலையில் இதே கேள்வியைக் கேட்டால் அவள் பரிகசிப்பாளே என்ற எண்ணம் தாய்க்கு வந்தது. உடனே ‘வீட்டுக்குள்ளே வடை இருக்கிறது; அதை எடுத்துச் சாப்பிடு!’ என்று கூறினாள்.

அவன் வடையை எடுப்பதற்காகப் பறந்து சென்றான். இதற்கிடையில் அயல்வீட்டுக் கிழவி வந்த காரியத்தை முடித்து விரைவாக அனுப்பினிட்டான்.

‘அம்மா, வண்ட சாப்பிட்டுவிட்டேன்..... எப்படியம்மா என்னைப் பெற்றார்க்கு?’ என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தான்.

‘கத்தியைக் காணவில்லை. வீட்டுக்குள்ளே சென்று அதைக் கேட்டு எதெந்துக்கொண்டுவா’ என்று கூறினாள். அதை அவள் உயரத்திலே வைத்திருந்தாள். அவனுக்கு எட்டாது. அதை எடாது வந்தால் மீண்டும் கத்தியை எடுத்து வரும்படி அனுப்பலாம். இப்படியாகக் கடத்திவிட எண்ணினாள். ஆனால் ஏதோ உபாயமாக உயரம் வைத்து கத்தியை எடுத்து வந்து தாயிடம் கொடுத்துவிட்டு, ‘எப்படியம்மா பிறக்கேன்?’ என்று மீண்டும் கேட்டான்.

வேறு வழியின்றி ‘அப்படிக் கேட்கக்கூடாது ராசா!’ என்று தாய் கூறினாள்.

‘எனம்மா?’

‘சீ! அது கூடாது?’

‘எனம்மா அது கூடாது?’

‘அப்படித்தான்; அது கேட்கக்கூடாது?’

‘எனம்மா... நீ சம்மா சொல்லுகிறார்கள்... நான் எப்படிப்பிறக்கேன்?... சொல்லு!?’

‘அப்பாவிடம் போய்க் கேள்; அவர் சொல்லுவார்’

‘எனம்மா உனக்குத் தெரியாதா?’

‘நான் சமைக்கவேணும். நீ அப்பாவிடம் போய்க்கேள்!’

கடைசியாக என்னிடம் வந்தான்.

‘அப்பா, நான் எப்படியப்பா பிறந்தேன்?’

‘எனக்குத் தெரியாது; அம்மாவிடம் போய்க்கேள்! ’

‘அவுடன்களிடம்தான் கேட்கச் சொல்லு’

‘இல்லை, அவளிடாதான் போய்க்கேள். அவள்தான் உன்னைப் பெற்றவள்’

மீண்டும் தாயிடம் போய் ‘நீதான் என்னைப் பெற்றுயாம். அப்பா அப்படித்தான் சொல்லுகிறூர்.....நான் எப்படிப் பிறந்தேன். சொல்லம்மா!’ என்றான்.

அவள் வெளியே பார்த்துச் சற்றுப் பலமாக, ‘என்னவாம் உங்கள் குழங்கை!’ என்றாள்.

‘என்? என்று கேட்டேன்.

‘அப்பரைப்போல, மகனும் விடேப்புப் பிடுங்கி’ என்றாள்.

‘என், என்னவாம்?’

‘தான் எப்படிப் பிறந்ததென்று சொல்லட்டுயாம். நான் என்ன செய்யி?’ என்றாள்.

‘என் சொல்லிவிடேன்; நீதானே பெற்றுய்!’

நான் இப்படிக் கூறியதும் அவுஞக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. நான் ஏதாவது உபாயமாக அவனைச் சமாளித்து விடுவேன் என அவள் என்னினான். அவ்வெண்ணமும் விணைகப்போகவே அவுஞக்கு அவன்மீது கோபம் வந்துவிட்டது.

‘போடா, போய் வெளியே விளையாடு!’ என்றாள்.

‘சொன்னால்த்தான் போவேன்’ என்றான், தீர்மானமாகத் தலையை ஆட்டிக்கொண்டே.

‘கோபம் வந்தால் தெரியுமா?’ என்றாள்.

நான் இன்னும் தாமதிச்தால் அவனுக்கு அடி விழுஞ்சுவிடும். அந்த அடி அவனுக்கு மாத்திரம் அடித்த அடியாக இராது; எவக்கும் சேர்த்து அடித்த அடியாகவே ஆகும். அதற்கு முன், ‘தம் பி, இங்கே வாடா! நான் சொல்லுகிறேன்’ என்றேன். ஓடி வந்து ‘சொல்லுங்கோ, சொல்லுங்கோ’ என்றான்.

‘உன்னை அம்மா பெற்றது என்று கூறியதெல்லாம் சும்மா’

‘அப்போ?’

‘விலைக்கு வாங்கினோய்’

‘எங்கே?’

‘கோவிலிலே!’

‘எந்தக் கோவிலிலே, அப்பா?’

‘கதிர்காமத்தில்’

‘பொய்’

‘இல்லை, உண்மையாப்?’

‘அப்போ ஒரு தங்கச்சியும் வாங்கித்த தருகிறீர்களா?’ என்று கேட்டான்.

‘ஓ’ என்றேன்.

‘எப்போ?’

‘திருவிழாவுக்கு இன்னும் கால மிருக்கிறது. அப்போது வாங்கித் தருகிறேன்’ என்றேன். உடனே, ‘நடராஜனுக்குச் சொல்லப்போகி றேன்’ என்று கூறியவாறே கையிலே தட்டிக்கொண்டு ஓடி வான். அடுக்களைப்பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

அவள் முகம் மலர்க்கத்து!

சகலவீதமான இரும்புச்சாமான்களுக்கும் எங்களிடம் வீசாரியுங்கள்!

மண்வெட்டி,
பிக்கான்,
கோடரி,
உளி, வாச்சி, [கூட்டு],
இரும்பு — பித்தளைக் கதவுப்
,, பினைச்சல்,
,, திருங்கு,
கம்பி ஆணி,
சில்லாணி,

வெகுறு ஆணி,
செம்புக் கம்பி,
பித்தளைக் கம்பி,
வார்ணில் வர்ணங்கள்,
காவி மஞ்சள்,
,, சிகப்பு,
தில்லரம்பர்.
மை, எண்ணேய.

சண்முகம் வ்ஸ்டோர்வஸ்,
222, ஆஸ்பத்திரி ரேப். யாழ்ப்பாணம்.

Prop: A. Shanmugarajah.

குழந்தைகளுக்கு ஓர்
குணமிக்க ஆகாரம் !

சிற்றுண்டிகளுக்கு ஓர்
சிறந்த உணவு !

“மேபில்ட் பிஸ்கட்”

நீங்கள் மறக்கழியாத போநுள் !

● எங்கும் கிடைக்கும் ●

தயாரிப்பவர்கள்:— C. B. M. Co., 21, Vanrooyan St., COLOMBO.